

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 403 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
4. januar 2008.

NEDODIRLJIVI HOLIDEJ

★ **DOK HOLIDEJ** ★

403

Frenk Larami

NEDODIRLJIVI HOLIDEJ

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 403

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

UNTOUCHABLE HOLIDAY

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 26. XII 2007.

Tržište: 4. I 2008.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint, 1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – UNTOUCHABLE HOLIDAY

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej je sjahao i privezao konja u hladu pre nego što je popustio kolan sedla i dao životinji da odahne. Zatim je prošetao po proplanku kako bi se razmrdao i protegao utrnule noge.

Od jutros je prešao skoro pedeset milja što je bilo veoma naporno. Iako je do zalaska sunca ostalo još puna dva časa, rešio je da zastane i odmori se pošto je Heven bio još veoma daleko. Sa zadovoljstvom se uspravio puštajući da ga prohladan poveratac iz prerije osveži i ohladi mu lice, lako preplanulo od vetra i sunca. Stojeći tako usamljen na proplanku, izgledao je viši nego što je stvarno bio, što je još izrazitije isticalo vitkost njegove figure kao i skladnu dužinu udova. Umor od dugotrajnog jahanja činio je oštrijim crte njegovog, pravilno uobličenog lica, a obod „kalifornija” šešira senčio je tamne obrve i izražajne sivo-plave oči. Pomalo tvrd i hladan izraz lica nije imao ničeg neprijateljskog, ali je delovao nekako dalek što je činilo da su ga ljudi posmatraju sa izvesnom dozom obazrivosti i uzdržanosti, ali ne i straha. U poslednje dve nedelje taj izraz je dobio određenu, teško prepoznatljivu notu nestrpljenja i nezadovoljstva, a sve zbog nemoći da utiče na tok događaja. Sva osećanja skrivao

je u sebi i zato su ga ljudi najčešće smatrali ravnodušnim i hladnim.

Posmatrajući ravnu nepreglednu preriju koja se na horizontu spajala sa nebom, Holidej se prisetio razloga zbog koga je za poslednjih petnaestak dana prešao više od pet stotina milja. Bila je to tragična smrt jednog mladića, tako reći dečaka, događaj koji mu je strašno teško pao. Tokom ove dve nedelje stalno se prisećao njegovog zverski izrešetanog tela, izraza očaja na licu njegovog dede i neopisive tuge koju je mogao da opipa rukom. Melez Man, slučajni svedok celog događaja, detaljno mu je opisao omalenog čoveka tamne kose, tankih potkresanih brkova, koji je dojahao na hromom konju i snopom tanadi iz skraćene dvocevke zverski izrešetao Sola Bredšoua. Naime dečak je samo pokušao da spreči neznanca u nameri da uzme zdravog i odmornog konja iz korala, što je platio životom.

Desilo se to istog dana kada je banda maskiranih razbojnika opljačkala banku u Bagli Folsu i odjahala iz grada praćena samo sporadičnim pucnjevima nekolicine hrabrijih građana. Izgleda da je neki zalutali metak ipak pogodio konja jednog od begunaca i on je svratio na Bredšoov ranč da uzme drugu, zdravu životinju. Bilo je

opasno suprotstaviti se takvom banditu, ali to mladi Sol nije znao. Sakriven u staji za seno, melez Man je dobro video ubicu i uočio da nosi dva revolvera. Tvrdio je, takođe, da nikada do sada nije video da neko tako brzo poteže pištolj kao čovek sa kratko potkresanim brkovima.

Dok je sada tragao za ubicom. On to, istina je, nije morao, jer je bandit ionako bio ucenjen, pa je dužnost odgovornih vlasti bila da ga pronađu i uhapsu. No, sam Holidej je imao duboko ukorenjen osećaj za pravdu koji mu nije dao mira i koji je zahtevao od njega da nešto preduzme. Osim toga, na akciju ga je teralo obećanje dato dečakovom dedi da će goniti i uhvatiti krivca.

Tako se Dok Holidej našao na tragu ubici koga nije ni poznavao.

Pošavši pravcem na koji je ukazivao begunčev trag, raspitivao se u desetak gradova, ali bez rezultata. No, nije odustajao nameravajući da nastavi sa traganjem sve dok ne ispuni obećanje dato starom Bredšou i ne privede okrutnog zločinca sudu pravde ili mu lično ne presudi.

Izgubivši nekoliko minuta u neprijatnim sećanjima, on je dohvatio putnu torbu iz koje je izvadio sve što je potrebno za spremanje kafe. U međuvremenu je zapalio vatru i veoma brzo je, uz pravu „havanu“, uživao u toplom mirišljavom napitku. Pošto je sa zadovoljstvom odbio nekoliko timova, uzeo je „dobar“ gutljaj i, opruživši se u hladovini, pokušao da smiri nestrpljenje koje ga je sve više obuzimalo.

Ponovo se vratio na pljačku banke u Bagli Folsu kada su oba šerifova pomoćnika ranjena, a sam čuvar zakona ubijen, pa da u gradu nije bilo nikoga ko bi organizovao poturu. No, i da je bilo drugačije, to ne bi spaslo hrabrog Sola koji je već dve nedelje počivao u miru.

Kako su sada stvari stajale, Dok Holidej je znao da će morati da pretrese sve gradove u pustari i da se nada kako će u nekome od njih naći lopova nad lopovima i ubicu nad ubicama. Heven, grad koji se nalazio direktno na putu ka granici, bio je poznat kao utočište ljudi svakakvog kova i mesto u kome bi čovek koga je progonio sasvim prirodno mogao da potraži svoje utočište. U svakom slučaju ubica je krenuo u tom pravcu i, koliko je mogao da zaključi, napredovao veoma brzo.

Prošlo je skoro pola sata i Dok je odagnao od sebe nestrpljenje i nespokoj i počeo da uživa u osećanju prijatnog umora koje ga je sve više obuzimalo. Nije voleo duga jahanja i više bi mu odgovaralo putovanje diližansom, ali gonjenje bandita u bekstvu nije se poklapalo sa njenom maršutom, pa je nužda trenutka nadigrala potrebu za komforom. Tako je u Bagli Folsu kupio brzog i izdržljivog konja i opremu, snabdeo se hranom i municijom i krenuo u potragu. Sada mu je cilj bio da stigne u Heven, tamo se dobro odmori i ujutru počne uobičajenu istragu koju je vodio u svakom gradu u koji je svraćao.

Vatra se lagano gasila i on je počeo da se sprema za polazak. A onda je začuo kloparanje točkova i podigao glavu ugledavši stara kola koja su velikom brzinom silazila niz padinu, tačno prema njegovom logoru.

Brzo se okrenuo u stranu i izvadio revolver. Ali, odmah ga je vratio u futrolu, jer je na vozačevom sedištu ugledao sredovečnog čoveka pored koga je sedela mlada žena sa bebom u naručju. Zato je mirno izašao iz šumarka kako bi bio jasno uočljiv.

Kola su se brzo približavala, odskačući od sitnijih stena i toliko se tresući da je izgledalo kako će svaki čas izbaciti mladu ženu i dete sa sedišta. Pa ipak, ona nijednog trenutka nije protestovala, niti pogledala vozača popreko. Ni on, kako se čini, nije obraćao pažnju na nju, najviše vodeći računa da zadrži željeni pravac. Kada je ugledao Doka sa rukama naslonjenih na kukove i začuđeno nabranih obrva, vozar se naglo uspravio. Veoma brzo ga je odmerio, a onda, dobacivši pogled ženi pored sebe, zaustavio kola u neposrednoj blizini logora.

Pošto se oblak prašine slegao, čovek i žena su nepomično sedeli i zurili u Holideja, zabrinutih lica i sa iskrom straha u očima.

Ne primećujući to, on ih je ljubazno oslovio.

– Ovo je bila vešta vožnja, mada za moj ukus malo previše smela, mister! Vi ste, izgleda, i ranije vozili zapregu?

– Veći deo života – promrmljao je tiho. Duboka bora na čelu postala je

još dublja i on liznu osušene usne. Dok je zapazio kundak puške koji je naslonio na kuk, dok je cev bila sakrivena naslonom sedišta.

– Ako se mnogo ne žurite, sačekajte da podgrejem kafu. Ja svoju tek što sam popio.

Čovek odlučno odmahnu glavom.

– Hvala, ali ovoga puta ne, mister.

Holidej je, međutim, opazio senku interesovanja na ženinom licu. Ona je bila bar desetak godina mlađa od čoveka, ali teškoće života na granici dale su njenim lepim crtama tvrdoću i činile je starijom i grubljom nego što je u stvari. Što se čoveka tiče, on je bio punačak, proređene kose i snažnih žuljevitih ruku. Bio je obučen u čisto ispeglano odelo od kvalitetnog štofa i delovao sasvim uljudno. I žena je imala interesantan komplet bež boje dopunjen odgovarajućim šeširićem.

– Kako želite – odvrati Dok mirno.

– Hvala na ljubaznosti, ali... možda imate malo žice, mister? – upita čovek bojažljivo. – Trebalo je da je ponesem sa sobom, ali nisam računao da će me točak tako brzo izdati. Ovako... ne znam šta ću. Sa komadom žice mogao bih da stignem do nekog grada.

Holidej pogleda prednji levi točak i uzdahnu. Glavna šina bila je odvojena od drvenog kružnog okvira tako da su dva paoka bila opasno iskrivljena. Ako bi točak još neko vreme ostao nezategnut, veoma brzo bi se polomio.

– Jednu milju odavde prošao sam pored žičane ograde. Poslužite se kafom, a ja ću otići da vidim mogu li negde da skinem komad.

– Ne, poći ću – dobaci čovek. – To treba meni i ne mogu tražiti...

Dok odmahnu glavom.

– Ne, vi ste naporno vozili i red je da predahnete. Osim toga, u ovim krajevima ne treba da ostavljate ženu sa nepoznatim čovekom. Ja sam se odmorio i obaviću to dok trepnete. Iona-ko sam se spremao da pođem – kazao je i u nekoliko koraka se našao pored konja, vešto ga je uzjahao i dotakao rukom obod šešira.

– Lepo je sresti predusretljivog čoveka – kazala je mlada žena zahvalno ga pogledavši.

Njen partner ju je zbog toga prekor-no odmerio, ali Holidej se već udaljio. Bez problema je odjahao do ograde i lako skinuo poduži komad žice. Posle dvadesetak minuta bio je ponovo u lo-goru.

Čovek je u međuvremenu skinuo točak i ugledavši ga, zadovoljno se osmehnuo.

– Da sam na vašem mestu, ja bih za-menio i paoke – posavetova ga Dok.

– Za tako nešto nemam vremena, mister. Pokušaću da ga privežem i... nadam se da će izdržati do najbližeg grada. Kada tamo stignem, odmah ću ih oterati kod kolara...

– Kako god želite, vi ćete voziti – konstatova Holidej pružajući mu žicu.

Čovek ju je uzeo bez reči i počeo da radi. Dok mu je ćutke pomogao tako da su za nekih petnaest minuta osposobili točak koliko je to bilo moguće. Zajedno su namestili metalni obruč i vratili točak na mesto.

Čovek zadovoljno klimnu glavom.

– Neka me nosi vrag ako sa ovim točkom ne stignem čak do Teksasa!

– Možda i hoćete – složio se Dok i prišao vatri. Sa zahvalnošću je uzeo šolju iz ruku mlade žene, jedva pri-metno joj se osmehnuvši.

Utom im je prišao i čovek koji je takođe prihvatio ponuđenu šolju, još jednom osmotrio ozbiljno Dokovo lice i rekao:

– Ja sam Ben Kru, a ovo je moja su-pruga Lora.

– Milo mi je. Ja sam Džonatan Lon-sdejl – izustio je Holidej prvo prezime koje mu je palo na pamet. Učinio je to mahinalno, ni sam ne znajući zašto, vođen nekom nejasnom slutnjom o bliskoj, nenadanoj opasnosti.

– Vi niste iz ovih krajeva? – zapita Kru.

– Ne, nikako. Dolazim sa severa i ovde sam samo u prolazu... Tačni-je rečeno, ja sam svuda uglavnom u prolazu – dodao je i rezignirano se osmehnuo.

– Idete za Heven? – nastavio je da se raspituje Kru i neprimetno nabrao obrve, jer je tek sada uočio Holideje-vo elegantno odelo, negovane ruke i niklovane, nisko pripasane revolvere. Odmah je pomislio da pred sobom ima nekog revolveraša.

– Idete li za Heven? – upitao je bo-jažljivo.

– To mi je bila namera.

– Ovaj... sa nekim određenim ci-ljem?

– Pa..... moglo bi se tako reći. Da li je grad blizu?

– Previše blizu – progundao je Kru, ali je odmah izustio kletvu na svoj račun i dodao. – Hoću da kažem, suviše blizu za nas pošto upravo idemo otuda. Možda će nas neko goniti i zato nam ne odgovara što smo blizu. Zbog toga smo se tako i žurili jer imamo otprilike dva ili tri sata prednosti. Mnogo sam vam zahvalan što ste nam pomogli, Lonsdejle i nadam se da ću nekada moći da vam uzvratim uslugu. Doduše, nisam siguran da ćemo ikada više videti, ali... ko zna. Život je zaista nepredvidiv – dodao je, odložio šoljicu i pružio mu ruku.

– Moramo da idemo, Lonsdejle. Srećno i mnogo hvala na svemu!

Holidej prihvati ruku i zapita.

– A od čega to bežite?

– Od Hevena.

– Od grada?

– Od grada i onih u njemu. Ako želite lično da se uverite u taj užas niko ne može da vas spreči. Doduše, vi mi izgledate prilično odvažno i... – Kru kriomice spusti pogled do Dokovog kolta... – ako je neko vašeg zanimanja može dobro da prođe. Oni obični koji uz to imaju i porodicu tamo nemaju šta da traže, niti mogu da žive u gradu koji drži Sigel. Uostalom, videćete i sami.

– Sigel? – zapitao je Dok.

– Kord Sigel, prokletnik i nevaljalac, pravo oličenje zla i surovosti. Ako mu se oduprete, možete računati da ste mrtvi. Ima desetak revolveraša koji za njegov račun vršljaju po gradu i okolini.

– A šerif? Šta on radi?

– I njega je uspeo da uhvati u svoje kandže. Ne znam kako, ali ima ga u džepu.

Holidej se zamisli. Bila je to već uobičajena šema koju je viđao u mnogim mestima Divljeg zapada. Razlikovala su se samo imena. Ovde je, dakle, to bio Sigel.

– Sigel je gazda? – ponovio je kao da proverava.

– Tako je – odvrati Kru spremno. – On je vlasnik saluna, trgovina i svega što u gradu postoji. Osim toga, i od stočara koji prolaze uzima ono što želi. Kada je kupio naše imanje bili smo prinuđeni da radimo za njega. Bolje rečeno, kada nam ga je oteo, jer ono što je platio ne bi bilo dovoljno ni da nas sahrane. Više nismo mogli da izdržimo i pobjegli smo. Njemu se to neće dopasti, pa će poslati svoje pse da nas stignu i vrate nazad. Zato moramo da požurimo. Znate, njemu nije potrebna samo naša imovina, već i robovi koji će za njega da rade.

Dok se sada pažljivije zagleda u Krua. Čovek mu nije izgledao kao osoba koja će bez roptanja rintati za nekog drugog i ovo što je slušao bilo mu je sasvim logično. Zato ga je odmerio sa iskrom divljenja, jer je imao dovoljno hrabrosti da se na svoj način bori za sebe i porodicu, bez obzira koliko ga to koštalo.

Sačekao je da se oboje popnu na kola, a onda dobacio.

– Možete da mi učinite jednu uslugu?

– Samo recite, Lonsdejle.

– Prisetite se da li ste u Hevenu videli nekog čoveka niskog rastom, sa tankim crnim brkovima i dva revolvera?

Kru je zamišljeno napucao usne, a onda pogledao u ženu. Ona je bez razmišljanja odmahнула glavom, a odmah zatim i on.

– Ne, ne bih rekao. Mislim da se sećam svakog čoveka koji je došao u grad, ali takvog nisam video.

– U redu – odvrati Holidej kratko.

– Žao mi je što vam nisam mogao pomoći – dobacio je uzimajući uzde – Ali, koliko znam, takav čovek nije ni svraćao u Heven.

– Šta ćete, tako je to u životu. Verujem da ste mi rekli istinu.

Kru se nakašlja.

– Čujte, Lonsdejle, za nama će verovatno poći grupa ljudi. Bili bismo vam zahvalni ako biste im rekli da nas niste videli. I kada naidete na njih, pazite se. To su opasni banditi kojih se zaista treba čuvati!

Holidej klimnu glavom i prstima dodirnu obod šešira.

– Samo vi pođite svojim putem. I sve najbolje!

Oboje mu uzvратиše pozdrav i kola uz škripu krenuše. Kru je vozio pažljivo sve dok nije stigao na ravan travnat teren, a onda je ubrzao.

Dok ih je neko vreme pratio pogledom, a onda se okrenuo, ugasio ostatke vatre i stavio stvari u bisage. Privezao je cebe za sedlo i uzjahao konja pustivši ga da sam bira pravac niz padinu. Išao je putem kojim su došla Kruova kola i kada je stigao na vrh

prevoja, pred sobom je ugledao dugačku, zasečenu dolinu. Na njenom kraju dizala su se brda iza kojih je verovatno ležao grad Heven. Posle kraćeg razmišljanja, on reši da nastavi put bez obzira na izdužene senke i skori sumrak. Put nije bio težak, a on i konj bili su odmorni.

Dok je jahao razmišljao je o onome što je čuo od Krua.

* * *

Bilo ih je četvorica, pravilno raspoređenih po širini prašnjavog puta, lica zaklonjenih senkama šešira. No, siluete su im se jasno ocrtavale na mesečini. Još pre nego što su se zaustavili, jedan je izvukao revolver i uperio ga na Doka.

– Tražimo čoveka i ženu sa detetom u kolima. Da li su prošli ovuda?

Holidej je kratko odmahnuo glavom. Njegovo ćutanje i hladnokrvno držanje iznervirali su bandita.

– Niste ih videli, mister? – ponovio je sumnjičavo. – A odakle onda dolazite?

Dok pokaza palcem preko ramena.

– Onda niste mogli da ih mimoiđete. Sigurno su prošli ovuda!

– Ako ste tako sigurni, onda ih sami potražite – odvratio je hladnokrvno.

Punački bandit okruglog lica i gustih obrva opsova nešto nerazumljivo.

– Ovaj te zavatlava, Klabe – dobaci jedan iz pozadine.

– Tako izgleda! – potvrdi punački gnevno i potera konja sasvim blizu Holideju. Nekoliko trenutaka posma-

trao je njegovo bezizražajno lice, a onda grmnuo.

– Ali, promeniće ponašanje i brzo će se setiti kuda su kola otišla, da, da! U suprotnom će dobro zapamtiti kada je kročio na teritoriju Hevena!

Dok je mirno izdržao njegov pogled. Bio je svestan prisustva četvorostruko jačeg neprijatelja, ali ne i uplašen. Ipak, nije želeo da iskušava sudbinu.

– Vi mi pretite, mister, i to bez razloga – kazao je. – Ja idem svojim putem i gledam svoja posla. Možda bi bilo najbolje da i vas četvorica tako postupite – dodao je nešto oštrije.

Čovek po imenu Klab se iskezi, otkrivši pritom red žutih nepravilnih zuba. Zatim je iznenada ispružio ruku pokušavajući da zgrabi Doka za grudi. No, ovaj ga je odgurnuo i bandit je zamahnuo revolverom namjeravajući da ga udari po glavi. Ali, Holidej se sagnuo i izbegao udarac i već sledećeg trenutka šćepao Klab za vrat, žestokim trzajem ga izvukao iz sedla i bacio na zemlju. Ne gubeći ni trenutka da proveriti šta rade ostali, mamuznuo je konja i istovremeno izvukao kolt. Čim je krenuo, namerno je jurnuo u najbližeg konjanika, naleteo na njega i izbacio ga iz sedla gurnuvši ga na ostale. Zatim se spretno izmakao u stranu i uperio kolt na preostalu dvojicu koji su samo zbunjeno zurili.

Klab se u međuvremenu podigao sa zemlje tražeći revolver koji mu je ispao iz ruke. Holidej je to video i povikao.

– Ostavi sada taj revolver i uspravi se, mister! A i vi ostali uradite isto!

Ne želim nikakvo glupo odmeravanje revolverima, ali ako budete insistirali i to ću vam priuštiti!

Njegove reči izgovorene ledenim glasom utišale su gundanje dvojice konjanika koji su se povukli i stali mirno nedaleko od Klaba. Razjareni bandit je besno odmeravao Holideja, a onda procedio kroz zube.

– Ne prilazi blizu Hevenu, mister!

Dok ga je ravnodušno pogledao, a onda poterao konja u zaklon iza velike grupe drveća. U trenutku kada se našao na sigurnijem mestu, nekoliko kuršuma se zabilo u jedno od stabala. No, on na to nije obraćao pažnju. Veštim manevrisanjem vijugao je između drveća sve dok nije izašao na nešto viši teren, odakle je mogao da vidi četvoricu konjanika spremnih da krenu za njim.

Pažljivo je nanišanio i ispalio jedan hitac i konjanici su se odmah razdvojili. Samo jedan od njih pojurio je da ga goni, ali Dok je smatrao da je dosta zadržavanja i da je vreme da krene. Poterao je konja prema obližnjim padinama i kada je Klab, koji je jedini pošao za njim, izbio na vrh prvog uzvišenja, Holidej se već dovoljno udaljio da je debeljuškasti razbojnik procedio kroz zube nerazumljivu psovku i odmahnuo rukom.

* * *

Holidej je grad zatekao u mraku. Dvočasovno putovanje od mesta gde se sreo sa banditima bilo je lako: kratkotrajan trk niz dolinu punu čudnih

senki, komad gole pustare i jedan manji deo terena obraslog šumom, nisu bili problem za iskusnog zapadnjaka. Iako je bila noć, stigao je veoma brzo i sada je pred njim ležao mali grad koji se sastojao od dve ulice uglavnom starih kuća, ograđenog prostora za stoku na obe strane i jednog drveta za vešanje pored koga je morao da prođe kada je skrenuo prema štali.

Dodirom ruke pažljivo je probudio starog štalara koji je spavao sa crnom mačkom u krilu.

– Kako došljak u grad može da smesti svog konja preko noći? – upitao je kada je starac otvorio oči i začuđeno ga pogledao.

– Smestite ga sami, mister – progundā ovaj sanjivo, pokazujući palcem preko ramena.

Dok kratko uzdahnu i izvadi iz džepa novčanicu od pet dolara. Ugledavši je, starac skoči i bez reči povede konja do prvog slobodnog boksa. Čutke ga je rasedlao, a onda mu doneo zobi i vode. Holidej ga je posmatrao ispod oka dok mu se mačka lenjo motala pored nogu. Kada je stari završio, dao mu je novčanicu i udaljio se. Rešio je da sam sebi potraži ono što mu treba i ne uznemirava umornog starca.

Na glavnu ulicu izašao je baš u trenutku kada su sa drugog kraja u nju ujahala četvorica konjanika. Hitro se povukao u senku nastrešnice i sačekao da se jahači zaustave ispred saluna. Svezavši konje za privezište, sva četvorica su na momenat zastali na tremu.

– Kordu se neće dopasti što nismo uspeli da ih nađemo – dobaci debeljuškasti Klab. – To je već druga porodica koja je pobegla ovog meseca. Ako se tako nastavi i drugi će smatrati da treba da pokušaju.

Ostala trojica su ćutali i Doku je bilo jasno da Klab vodi glavnu reč. Taj Kord kome će morati da odgovaraju za neuspeh mora da je Kord Sigel koga je Kru pominjao. Još uvek pritajen, on je sačekao da četvorka prođe pored saluna i uđe u bar kroz sporedna vrata.

Tek tada je prešao ulicu, za tren zastao kod prozora i kroz mutno staklo ugledao svu četvoricu kako sa punim čašama stoje pored šanka. Odmah zatim, jedan elegantan čovek je ušao u odaju i stao pred njih.

Naravno, Dok nije mogao da čuje šta su govorili, ali reakcija pridošlice bila je više nego gnevna – gestikulirao je i ljutito vikao, a onda se okrenuo na petama i gnevno napustio prostoriju. Na licima ljudi ukazalo se olakšanje i oni nastaviše da piju.

Holidej je prošao pored salunu i sporednom ulicom se uputio prema malom hotelu čiji se reklamni natpis obasjan fenjerima video iz daleka. Ušavši u malo predvorje prenuo je iz dremeža portira koji je spavao na recepciji i posle kratkog razgovora dobio ključ jedne od soba na spratu.

Jedva je čekao da zaključa vrata iznutra, malo se raskomoti i opruži se na krevetu. Razmišljao je o svom dolasku u grad, osrednje mesto poznato najviše po tome što su kroz njega prolazili dogoni stoke na putu prema gra-

nici, odnosno, svi važniji putevi koji koji su presecali preriju.

Moguće da je ova oblast bila privlačna i za čoveka sa potkresanim brkovima koga je gonio. Nadao se da će ga ipak negde sresti i tako ispuniti svoje obećanje. Zbog toga je zaključio da vredi ostati u gradu i sačekati. Samo... šta će biti sa ljudima kojima se zamerio? Oni neće sedeti skrštenih ruku... U takvim razmišljanjima na kraju je zadremao.

Kada se sutradan probudio, prvo je odšetao do štale da vidi da li je konj pušten u koral, a onda se vratio do saluna. Nekoliko gostiju za stolovima radoznalo ga je osmotrilo, ali kada je bez reči stao pored šanka i naručio piće, vratili su se svojim razgovorima.

Uzeo je čašu brendija i počeo da posmatra odraz lica ljudi u ogledalu. I odmah je primetio da su svi bili nekako previše ozbiljni i tmurni, ni nalik posetiocima saluna koji svrate da popiju piće pre nego što krenu na dnevne poslove. Prvih pola sata niko mu se nije obratio, mada mu se za trenutak učinilo da je ugledao Klaba koji ga je kratko odmerio, a zatim nestao u prolazu hodnika pokrivenom zavesom. Od onih koji su bili sa njim i gonili Kruovu porodicu, ni traga.

Zato je poručio drugo piće i čekao. Znao je da neće proći dugo pre nego što ga neko, možda čak i sam Sigel, pride i zapita ga o razlogu njegovog prisustva u gradu. Konačno, kada je drugu čašu ispio do polovine, osetio je nečije prisustvo iza sebe. Lagano se okrenuo i ugledao niskog i snažnog

čoveka u kariranoj košulji na čijem džepu je blistala šerifska zvezda. Čuvar zakona je imao okrugle lice, pozamašan podvaljak i sitne oči koje su neprestano žmirkale.

– Imaš li trenutak vremena, stranče? – upitao je bez ikakvog uvoda.

Dok se okrenuo prema njemu, ali nije zaboravio čašu.

– Zavisi od toga ko pita.

Neki od gostiju u blizini prekinuli su razgovor i naćuljili uši. Holidejev oštar odgovor govorio je da situacija nije uobičajena, što je izazvalo njihovu radoznalost.

– Ja sam Emos Nan, ovdašnji šerif.

– Džonatan Lonsdejl, šerife – predstavio se Dok, sada već svojim „starijim” imenom.

Nan ga je posmatrao uz lako mrštenje. Izgledalo je kao da se šerif priseća da li je to ime pročitao na nekoj poternici. Onda je klimnuo glavom što se moglo protumačiti da se Džonatan Lonsdejl ne nalazi među ucenjenim razbojnicima čije fotografije se nalaze u njegovoj kancelariji.

– Kada si doputovao, Lonsdejele? – upitao je.

– Sinoć.

Emos Nan je odbio piće koje mu je krčmar porudio i umornim pokretom odstupio korak nazad. Još jednom je pažljivo odmerio Doka i dobacio.

– Hteo bih da porazgovaramo nasamo, Lonsdejele. Moj običaj je da saznam šta nepoznati ljudi ovde traže. Ti shvataš to, zar ne? U pitanju je samo obična predostrožnost.

Dok je ispio čašu do kraja i bacio pogled na šank. Sada su pogledi skoro svih ljudi bili okrenuti prema njemu.

– Nemam ništa protiv – odvratio je, razmišljajući o tome kako će na taj način saznati šta Emos Nan hoće.

– Moja kancelarija je nešto niže u ulici – dobacio je izlazeći.

Idući za njim, Holidej primeti da niko od prisutnih nije pozdravio šerifa, niti obratio pažnju na njega. Nekoliko minuta kasnije zastali su pred vratima zgrade zatvora koja se nalazila stotinak metara niže. Nan je otključao i za tren zastao pustivši da Dok uđe prvi. No, čim je zakoračio u prostoriju, nečije snažne ruke ga zgrabiše za ramena i snažno ga protresoše. Iako se nije nadao napadu, instinktivno se izvio i tako izbegao udarac pesnicom koja ga je samo dotakla. Zahvaljujući munjevitim refleksima eskivirao je i drugi udarac, ali treći je bio tako snažan da mu se u trenutku pomračila svest. Ipak je kroz maglu uspeo da razazna Klabovo lice koje se zadovoljno cerilo.

Uspeo je da udahne kada je začuo nečiji oštar glas.

– Dosta, Pajri! Ovo će biti dovoljno!

Nezadovoljno mrmljajući, debeljko se okrenuo prema čoveku koji je stajao pored zatvorskih ćelija.

– Vraga dosta, Korde. Pa već sam ti pričao o njemu!

Još dok je Klab govorio, Holidej se otrgao i zamahnuo pesnicom. Udarac je bio toliko jak da je Pajrija u magnovenju poslao na pod. Zatim je skočio u stranu da bi izbegao trojicu koji su

krenuli prema njemu i, naslonivši se leđima na vrata, potegao revolver. Naime, bio je svestan da bi u okršaju pesnicama loše prošao i izabrao je jedino moguće rešenje.

– Da se niko nije pomerio! – viknuo je.

U prostoriji je zavládala tišina.

– Emose, šta to dopuštaš u svojoj službenoj prostoriji? – začuo se isti glas, ovoga puta sa primesom besa, ali i podsmeha.

Holidej se okrenuo i kod vrata koja su vodila prema ćelijama ugledao jednog elegantnog, snažnog, ali prilično niskog čoveka pravilnih crta lica sa ožiljkom na desnoj strani čela i desnom obrazu.

Šerif Nan je načinio pokret kao da će da krene prema Holideju, ali kockarev ledeni pogled ga je ukopao u mestu.

– Rekao sam da se niko ne miče, a to važi i za tebe, šerife! – grmnuo je.

Čovek u elegantnom odelu se ponovo javio.

– Potezanje oružja na predstavnika zakona je ozbiljan zločin, mister!

– Nije ništa manji zločin zloupotreba službene dužnosti – odvrati Džordžijanac odsečno.

– Da, ali taj revolver je gola pretnja. Ti dobro znaš da se za ubistva u ovakvoj situaciji ide pravo na vešala!

– Onome koga pošaljem na groblje to će biti sasvim svejedno – nije se dao Dok.

– Do đavola, Korde, sada i sam viđiš kakav je to tip – javio se Klab sa poda.

Osmotrivši pažljivo čoveka u odelu, Holidej upita:

– Ti si Sigel?

Ovaj kratko klimnu glavom

– Onda naredi ovim majmunima da budu mirni.

– Nećeš valjda položiti oružje pred jednim nalickanim kicošem, Korde? – javio se Klab Pajri sa poda.

Sigel je neko vreme ćutao, dok su ostali napregnuto iščekivali njegovu odluku.

– Da čujemo i njegovu stranu priče, Klabe – dobacio je najzad.

– Pa njegova strana je savršeno jasna, nije li tako? Mora da je naleteo na Krua i njegovu familiju, a nas slagao. Posle toga je došao u salun kao da je ceo grad njegov. Pustićeš ga da se prsi i pravi ti probleme?

– Neće biti problema – odvratio je Sigel, a onda se okrenuo prema Holideju. – Lonsdejle, loše si startovao u ovom gradu, ali spreman sam da pređem preko toga ako mi kažeš zbog čega si došao u Heven.

Dok je je posmatrao, svestan da ta sigurnost proizilazi iz njegove vere u sopstvenu sposobnost da se uhvati u koštac sa svakom situacijom. Zato je zaključio da mora biti krajnje lukav i kazati samo ono neophodno.

– U prolazu sam – odvratio je kratko.

– A zašto baš Heven?

– A zašto ne Heven, mister? Jahao sam svojim putem i gledao svoja posla kada je naišla ova grupa i bez razloga me optužila. Slobodan sam čovek i ne

volim kada me neko zaustavlja i prisi-ljava na nešto.

– To je normalno za čoveka kao što si ti koji zna da brine o sebi, Lonsdejle. Sada ću ti reći nešto kako bi znao kako stvari ovde stoje. Znaš, ja sam vlasnik ovoga grada, Lonsdejle. Posedujem sve trgovine, poštansku liniju, salun.... jednom rečju, vlasnik sam svega što donosi novac. U svakom slučaju, nije neophodno da gazim sve ljude, ali razumljivo je da ne mogu trepeti kada mi se neko meša u planove. U Hevenu ima posla za svakoga, pod uslovom da zna gde mu je mesto. Kakvim se ti poslom baviš, Lonsdejle?

– Svim i svačim... Najvažnije mi je da je posao unosan. Ako baš hoćeš da znaš, najčešće se bavim kockom.

– Tako nešto sam i mislio s obzirom da su ti ruke suviše negovane za kauboja, lovca ili traperu. Jesi li još uvek ljut na Klaba?

– Tako nešto – kratko je izustio Dok.

Sigel se zadovoljno zakikotao dok se na Klabovom licu moglo pročitati ogorčenje pomešano sa ljutnjom.

– To je i normalno, jer ste se sukobili čim ste se sreli. Dakle, mislim da bi za tebe bilo najbolje da promeniš svoja osećanja ili da promeniš grad. Žao mi je što se sve ovako desilo, ali razumećeš da ne mogu da pustim da mi se ovuda movaju došljaci i prave neprilike. Kao što sam ti rekao, ja upravljam ovim gradom i ti mi ni najmanje nisi važan, Lonsdejle. Možeš ostati da radiš za mene ili otići za dan-dva, kada otkriješ da u ovom gradu nema ničega

za tebe. S obzirom da si sposoban, ja bih više voleo da ostaneš, pod uslovom da sa Klabom sklopiš neku vrstu primirja.

Klab Pajri nezadovoljno dunu kroz nos.

– Ni govora o tome! – odbrusio je s gorčinom. – Oh, Korde, lepo ti kažem da nam taj tip ovde nije potreban! Samo će napraviti neku gužvu!

– A kako će to da učini? – dobaci Sigel podsmešljivo. – Da li me to možda plašiš?

– Ne, nego...

– Pajri, ovo je već drugi put da si mi stao na žulj – prekide ga Dok vraćajući revolver u futrolu. – Bolje bi bilo da ti se to ne dogodi i treći put! Ostaću ovde koliko god budem želeo pošto je Heven slobodan grad.

Sigel ga je posmatrao bez reči, kratko odmahnuvši glavom na pitanje trojice revolveraša koje im je pročitao u očima. To je bio znak da ostave ovog čudnog stranca na miru, jer ga je interesovalo da vidi šta hoće i koje su mu namere.

Holidej je to osetio shvativši da treba što pre da napusti kancelariju. Zato je lagano pošao prema vratima i za tren zastao pored šerifa Nana.

– Mister, ubuduće mi se sklanjaj sa puta. Ne volim čuvare reda kao što si ti.

Rekavši to, Dok ga je odgurnuo u stranu i žurnim korakom izašao na polje. Sada je znao kako stvari stoje i bilo mu je jasno čemu može da se nada. Sigel je, dakle, imao bandu koja može, ako sudbina to bude htela, privući i ubicu za kojim je tragao. Nije

znao zašto, ali je jednostavno imao predosećaj da će čoveka sa potkresanim brkovima pronaći u ovim krajevima.

Čim je ušao u hotel naručio je da mu se u sobu donese boca brendija. Dok se penjao uz stepenice, ugledao je lepu mladu ženu u zelenoj haljini koja je silazila. Ugledavši ga, lagano se izmakla u stranu, krišom ga odmevajući ispod dugih trepavica. No, njen pratilac, mlađi čovek bledog lica i zabrinutog izgleda, bio je toliko usredsređen na nju da nije ni primetio Holideja. Naletio je na njega svom snagom i gotovo ga srušio.

Dok se ukopao u mesti, uhvatio ga ispod pazuha i bukvalno ga sklonio u stranu. Ali, on je očigledno mislio da nije kriv.

– Kako to idete, mister? – upitao je podigavši glavu. – I šta radite? Zar ne umete da se ponašate pristojno?

– U svakom slučaju sam pristojniji od vas – odvratio je Holidej hladno i nastavio da korača uz stepenice. Međutim, baš kada je hteo da se okrene zbog pogrde koju mu je čovek dobacio, začuo je uzbuđen ženski glas.

– Ejbe, zar ne možeš da budeš učtiv? Pogrešio si i ti to dobro znaš!

– Vraga sam pogrešio, Kerol! Šta taj tip misli, ko je on?

– On je, u svakom slučaju, čovek koji ima pravo da koristi stepenice. Hajde, nemoj da praviš gužvu!

Zato vreme Holidej je stigao do vrha stepenica, okrenuo se i upitno pogledao ovog nervoznog i nadmenog neznanca. Nešto u tom ledenom pogledu

učinilo je da Ejbovo lice postane još bleđe. Videvši kako krije pogled, Dok zaključi da čovek nije opasan. Zato je sa interesovanjem odmerio mladu ženu koja ga je radoznalo posmatrala. U dosadnom i jednoličnom sivilu predvorja iz nje je zračilo nešto, kaćiperno i samosveno sa jedne strane, ali i nešto otmeno i jednostavno što je ukazivalo na određeni, jasno izgrađeni lični stil. Njena haljina nije bila poslednji krik mode, ali ju je nosila tako značajki da je, bez razlike o kome se radi, privlačila sve muške poglede.

– Izvinjavam se zbog ove neugodnosti, gospođo – dobacio je Dok uz jedva primetan naklon.

– Nema potrebe – odgovorila je Kerol kratko.

– Mi treba vama da se izvinimo, mister – dodala je i krenula, jer ju je pratilac jednostavno zgrabio za ruku i povukao dole.

Ispratio ih je pogledom i krenuo prema sobi. Samo što je ušao i ispružio se na krevetu, ušao je portir noseći na tacni flašu sa šampanjcem i dve čaše.

Pošto mu je čovek nasuo piće, obratio mu se ljubaznim glasom.

– Hvala na usluzi. Slobodni ste, mister.

Ovaj zažmiri.

– Vi ste sigurno onaj o kome se priča, tip koga je šerif odveo u zatvor?

Dok ćutke klimnu glavom i otpi dobar gutljaj.

Čovek se nervozno osvrnuo oko sebe, a onda nastavio mnogo tiše.

– Čujte, mister, ne znam ko ste i šta ste, ali mi se čini da niste njihov

čovek. Pretpostavljam da vas je šerif pozvao da vas zbog nečega zaplaši, ali znajte da je on samo oruđe i da je glavni neko drugi. Jeste da ovo nije moja briga, ali ne volim da vidim kada se svi ustreme na bespomoćnog čoveka. Zato im se nemojte suprotstavljati, jer to se ovde ne radi.

– A zašto da ne? – upita Dok ozbiljno.

– Zato što će sledeća stvar biti da vas neko nađe u jarku sa metkom u leđima, samo da znate. Još bolje, tužice vas za zločin koji niste počinili i strpati vas u zatvor, a onda – zna se! Eh, vi još ne poznajete ovaj prokleti grad, stranče!

– Izgleda da počinjem da ga upoznajem. U svakom slučaju, hvala na savetu – kazao je Dok i ispratio ga pogledom. Čuo je kako su se odjeci njegovih koraka izgubili u hodniku i uzeo još jedan gutljaj. Ako je dolazeći u grad imao nameru da se raspita o ubici i nastavi put, sada je bio u dilemi šta da radi. Nije mu se sviđalo da ga neko prisiljava da radi ono što ne želi, pogotovo ne na način na koji je to Sigel činio. Želeo je da mu vrati milo za drago i to ne samo zato što se ružno poneo prema njemu, već i zbog zla koje je naneo nesrećnim ljudima koji su bili primorani da žive u senci tog nasilnog razbojnika.

Ali kako to da učini? Odnos snaga bio je, naravno, u Sigelovu korist. No, kada je bolje razmislio, ta činjenica ga nije mnogo brinula.

Nije mu bilo prvi put da se suprotstavi mnogo jačem protivniku.

* * *

Nemirna goveda pokrivena prašinom i zbijena u gomilu, nagnula su ulicom. Goniči su jahali iza njih terajući ih vikom, pucanjem bičeva i psov-kama. Sva ta buka u potpunosti je ispunjavala prašinom zasićen vazduh u Hevenu.

Ipak, najbučniji su bili goniči, ti ljudi izmoždenog izgleda sa nekom vrstom trijumfa na neobrijanim licima i prita-je-nim neprijateljstvom u srcima. Oni nisu pripadali ovom gradu, a svojim odnosom i ponašanjem nisu se trudili da tako nešto ni sakriju.

Krdo koje su terali imalo je oko hiljadu grla i u toplo letnje jutro poremetilo je mir Hevena. Ali nespokoјstvo koje je lebdelo u vazduhu lagano se prenelo na građane koji su sve to sa zebnjom posmatrali. Naime, ljudi su predosećali neprilike jer se pročulo da je Sigel odlučio da poveća cene stoč-ne hrane što će direktno pogoditi prvi veliki dogon koji stigne u grad. A to je bio baš ovaj. I još ako njegov vlasnik ne pristane da tek tako napuni džep besrupuloznom gospodaru grada...?

U tom slučaju se mogu očekivati samo neprilike.

Krdo je proterano pravo do ograđenih prostora za stoku na drugom kraju grada. Kada su završili poslove, konjanici sjahali, pobrinuli se za svoje konje i uputili se u salun. Bili su umorni i iscrpljeni, jer su prešli ogroman put kroz divljinu. Sada su žudeli za nekoliko sati odmora i opuštanja

uz piće, pre nego što poteraju stoku prema granici.

Kada su se poredali pored šanka, uobičajeni gosti saluna su se ćutke udaljili. Pre toga u grad su dolazile i druge grupe goniča i uvek je bilo raznih neprilika zbog kojih su ljudi zazirali od ovakvih posetilaca.

Piće je posluženo i kauboји su istresli novac na šank. Nisu ni mislili koliko treba da plate, već su se bahato razmetali teško zaradenim novcem, spremni da ga daju na piće i provod.

Desetak minuta kasnije, u salun je ušao snažan čovek mišićavih grudi, neobrijan, veoma ljutitog izgleda. Kada je ušao, stao je pored prvog kauboја i uzdahnuo.

– Šta nije u redu, Vile? – dobaci jedan iz grupe.

– Mnogo toga nije u redu. No, ispiјte najpre piće, momci.

Kauboји su ozbiljno shvatili njegove reči i njihova umorna lica dobila su još po koju boru. Jer, zabrinutost Vila Kumbsa ni za njih nije značila ništa dobro. Prepostavili su da su nevolje na vidiku, ali nisu ništa pitali.

Vil Kumbs se obratio krčmaru.

– Hoću da vidim čoveka koji se zove Ejb Kendal, mister.

– On je tamo pozadi, u svojoj kancelariји – odvratio je Kep mirno i nastavio da sipa piće. Naime, on je i ranije bio svedok ovakvih prizora, pa je bio potpuno miran bez obzira što je znao šta sledi.

Vil Kumbs je odmerio svoje ljude.

– Ostanite ovde – procedio je i lagano krenuo prema vratima pokri-

venim zavesom. No, nije došao ni do polovine prostorije, a ispred zaveses pojavio Ejb Kendal, čovek koji se onako ljutito „zakačio” sa Holidejem na stepenicama. Sa tamnom zavesom iza sebe izgledao je još bleđi i nekako mršaviji.

Kumbs je muklo upitao.

– Vi ste Kendal, zar ne?

– Da, ja sam taj.

U tom trenutku je, odmoran i posle dobro prospavane noći, odeven u elegantno odelo i snežno belu košulju, u odaju je stupio Dok Holidej. Ušao je i zauzeo mesto za šankom, izdvojen od Kumbsovih kauboja, ali isto tako i od građana koji su stajali nešto dalje, zbijeni u gomili kao da će im to pružiti neku sigurnost. Tišina u salunu bila je skoro opipljiva.

– Kendale, upravo sam za moju stoku naručio hranu i vodu koja uz to ide – huknu Kumbs. – I rečeno mi je da to za hiljadu grla košta tačno hiljadu dolara. Neko je tu napravio grešku.

– Nije u pitanju greška – odvrati Kendal, trudeći se da pred svim ovim ljudima deluje što ozbiljnije.

– To je tri četvrt dolara po glavi više, mister – naglasio je Kumbs.

Kauboji iza njega digli su glave i zažagorili. Začule su se pretnje i psovke.

– Tako je odredio Kord Sigel i ja tu nemam šta da kažem. Pretpostavljam da vam je ono što nudimo potrebno i da ćete ipak prihvatiti.

– Đavola ću prihvatiti! – ljutnu se Kumbs i priđe dva – tri koraka bliže. U istom trenutku njegovi kauboji se od-

vojiše od šanka, spremni da mu u svakom momentu pruže podršku. Međutim, baš tada su kroz sporedna vrata ušla unutra dva čoveka, a još dvojica su, trenutak kasnije, upala kroz leptir vrata okrenuta prema glavnoj ulici. Klab Pajri je bio jedan od onih koji su ušli kroz sporedna vrata i Holidej je prepoznao njegov glas i pre nego što se okrenuo u stranu.

– Šta se vi bunite, mister? – dreknuo je Pajri vitlajući pištoljem.

Izgleda da to Kumbsa nije uplašilo.

– Bunim se zbog toga što neću da me neko pljačka, sa oružjem ili bez njega, mister! Neka neko pozove Sigela pa da sve raspravimo!

– On je zauzet i nema vremena za sve. Ako negde ima problema, onda ću ih ja razrešiti.

Za trenutak je zavládala tišina.

Onda se tamna zavesa na vratima razdvojila i iz otvora je izašla Kerol. Prišla je Kendalu sa blagim poluosmehom i uzela ga pod ruku. Posmatrajući scenu ispod oka, Holidej shvati da je čovek bledog lica toliko nesiguran da bi se najradije povukao pred Kumbsom da nije devojke, odnosno samog Pajrija koji je nekontrolisano vitlao revolverom.

Napetost u prostoriji je rasla, a građani su pokušali da se neprimetno udalje. To nije bila njihova borba, već obračun između stočara i Sigelovih ljudi. I što bi ih to zanimalo? Isto tako, stvar nije naročito zanimala ni Doka koji je mirno stajao pored šanka i pokazivao krčmaru praznu čašu. Klimnuvši glavom, čovek je napravio

pokret da uzme flašu što je izazvalo Pajrijevu ljutnju.

– Niko da se nije makao sve dok ovo ne raščistimo! – povikao je, odmerio sve prisutne, a zatim se ponovo obratio Kumbsu.

– Izadite napolje, mister! I to sami!

Kumbs se samo malo jače isprsio, ali se nije ni pomerio. Odjednom je jedan od njegovih kauboja dograbio bocu viskija i hitnuo je na Klaba Pajrija. Debeljko se sagnuo, okrenuo i instinktivno opalio. Kuršum je proleteo iznad glava ljudi naslonjenih na šank, a onda je sledio drugi, treći...

U prostoriji je zavladao kaos. Ljudi su se bacali na razne strane i međusobno se sudarali tražeći zaklon. Kuršumi su leteli na sve strane zarivajući se u zidove, a iza prevrnutih stolova čuli su se ljutiti povici, psovke i poneki jauk.

Našavši se u središtu tog haosa, Dok Holidej je mirno stajao, delimično zaklonjen masivnim šankom, a delimično stubom. Njegove oči sijale su od zadovoljstva dok je posmatrao kako Kendal uzmiče pred Kumbsom koji je pokušavao da ga uhvati. To mu je u prvom trenutku uspelo, ali već u sledećem času ovaj ga je jednim udarcem oborio na pod. Klab je to spazio i okrenuo se da bi se suprotstavio Kumbsu. Pritom je potegao bez ikakvog razmišljanja i... jedan kauboje je tiho jeknuo i pao licem okrenutim prema podu. Dvojica Sigelovih ljudi koja su ušla na glavna vrata kao po dogovoru su se zaklonila iza oborenih stolova, pucajući na kauboje koji su

tražili zaklon. Druga dvojica su prišla Klabu, a jedan metak je pogodio njegovog pratioca. No, drugog je pogodio Klabov metak i sve se uskomešalo. Za to vreme, Kumbs je iskoristio neku vrstu predaha i zgrabio Kerol. Uplašena, devojka je pokušala da se otme, ali to joj nije pošlo za rukom – ruke kaubojskog nadzornika su je još čvršće stegle tako da nije mogla ni da se makne.

Okrenuvši se u besu, Pajri je ugledao Kumbsa zaštićenog ženininim telom. Ispalio je jedan hitac i metak se zario u zid iza snažnog goniča. Kumbs je zgrabio pištolj i uperio ga u Pajrija koji je izgledao krajnje ogorčeno i ljutito. Naravno, ni Pajri nije oklevao, već se mašio oružja. Videvši da je on uperio pištolj i da namerava da puca, Kendal ga je uhvatio za ruku i zavapio.

– Ne, Klabe, ne nju!

Pajri je gadno opsovao i oštrim pokretom ruke ga odgurnuo od sebe. Teško stenjući, Kendal je otpuzao u stranu držeći se za bolno mesto.

Skriven iza stuba, Dok je ovo posmatrao sa sve većim interesovanjem. Kao iskusan čovek slutio je da se približava trenutak kada neće moći da ostane po strani. Sada je još uvek posmatrao i slušao...

– Baci revolver ili ćeš dobiti metak!

– povikao je Kumbs Pajriju koji je stajao tačno preko puta njega, kao da je ukopan u pod, otkriven i prkosan. Lice mu je bilo izobličeno od mržnje i odmeravajući ga, Dok je znao da će taj čovek ići do kraja, bez obzira na žrtve...

Zato je rešio da deluje.

U magnoventu je potegao revolver i neprimećen ni od koga, ispalio metak koji je izbio revolver iz Klabove ruke. Iznenaden, ovaj se trže i glasno opsova. Za to vreme, Kumbs je grubo odgurnuo Kerol u stranu i uperivši revolver u Pajrija, glasno povikao.

– Reci ostalima da bace oružje, mister!

Prkosni Pajri se lagano osvrnuo po odaji i pogledao. Nalazio se ispred pet uperenih revolvera, jedan od njegovih pomagača bio je mrtav, dok druga dvojica nisu bila u stanju da mu pomognu na odgovarajući način.

– U redu, pobedio si za sada i biće kako hoćeš, druškane – promumlao je.

Kumbs klimnu glavom i dade znak svojim ljudima da izađu iz zaklona. Kada su se kauboji sakupili i prišli bliže, on naredi.

– Proverite ljude. Hoću da znam gubitke.

Kratko vreme vladali su žagor i prava zbrka jer su mrtvi i ranjeni prikupljeni ili dovedeni na sredinu odaje. Visoki kauboj crvenkaste kose koji je hitnuo flašu na Pajrija, dobaci nategnuto.

– Hogernan i Pauds su dobili svoje – kazao je. – Holms je teško ranjen.

Sigel nije želeo bilo šta da kaže.

– Sve ovo ćeš mi skupo platiti! – dobacio je pogledavši Kumbsa.

– I vi ste smakli jednog od mojih najboljih ljudi, zar ne?

Visoki vođa goniča se okrete prema Holideju koji je još uvek stajao sa re-

volverom u ruci, upola zaklonjen iza stuba.

– Kakva je vaša uloga u svemu ovome, mister? – zapitao je.

– Moja uloga je bila da zaštitim jednu mladu ženu. Niko ne bi trebao da ima nešto protiv toga, zar ne?

Ne odgovorivši na pitanje, Kumbs se obrati Kerol koja je, sleđena strahom, nepomično stajala pored šanka.

– U redu, gospodo, gubite se odavde i ostanite što dalje! Ukoliko moja stoka ne dobije hranu i sve što joj je potrebno, ovde će biti još gužve! Mi smo prešli suviše dug i naporan put da bi dozvolili da nas neko pljačka gotovo pred ciljem!

Kerol se dvoumila ne skidajući pogled sa Doka. I tek kada joj je on sam pokretom glave dao znak da se udalji, krenula je prema vratima. Pošto se Kendal okrenuo želeći da pođe sa njom, Kumbs planu.

– A ne, ti ne, gospodine! Ti imaš još dosta toga da objasniš.

Kendal preblede. Kerol ga je zabrinuto pogledala i na njenom licu se ponovo videlo razočaranje. No, povukla se bez reči, a Dok je glasno zatražio piće kako bi skrenuo pažnju na sebe. Dok ga je krčmar usluživao, Kumbs je dograbio Klaba Pajrija za ramena i gurnuo ga uz šank. Naredio je da i onu dvojicu dovuku pred šank, a Kendalu rukom dao znak da priđe.

– Odavde idemo pravo u magacin sa hranom, mister – rekao je ozbiljnim glasom. – I ti ćeš tamo organizovati sve što je potrebno. Bolje rečeno, sve što uzmemo, nećemo platiti ni prebije-

nog dolara. A sada, napred! – dobacio je i grubo gurnuo Klaba Pajrija prema sporednim vratima, potcenivši pritom spremnost snažnog revolveraša da se bori. Naime, istoga trenutka kada je prekoračio prag, Pajri je skočio u stranu, okrenuo se i izvukavši revolver iz futrole, odmah opalio.

Metak je pogodio visokog Kumbsa u rame. Vođa goniča se snažno trgao i sa izrazom neverice na licu lagano klonuo, da bi odmah zatim pao na pod.

Posle prvog šoka njegovi kauboji su pripucali, povukavši ga pre toga u salun, odnosno, dalje od ulaza prema šanku. Pritiskajući jednom rukom ranu na ramenu, Kumbs je zaurao:

– Ubijte tu hulju! Izrešetajte ga, momci! Napunite ga olovom!

Goniči su zauzeli položaje pored prozora i vrata, ali kada su pokušali da provire napolje, bili su odbačeni žestokom paljbom i kišom kuršuma sa druge strane ulice.

Istovremeno, Kendal se u nekoliko koraka našao kraj šanka, stao pored Doka i obratio mu se.

– Samo da znate da će nastati pravi kaos. Sigel neće dopustiti da mu se neko usprotivi.

Holidej ga je prezrivo pogledao, ne udostojivši ga nijednom reči. Po njegovom mišljenju pakao je već počeo.

Spolja se čuo Pajrijevi glas pun mržnje.

– Pokrivajte zadnji i prednji deo saluna! Ti lupeži nam neće umaći!

Ejb Kendal je obrisao znoj sa čela, unezvereno se osvrnuo oko sebe i

potrčao ka prednjem delu. Jedan kauboj se okrenuo da ga u tome spreči, ali Kendal ga je očajnički odgurnuo u stranu i istrčao na trotoar. Još nije uspeo da pređe na drugi, sigurni kraj ulice, kada su kuršumi zazujali svuda okolo, poput opasnih smrtonosnih pčela. Ipak je uspeo da stigne na sigurno i sa olakšanjem odahnuo. Baš tada se na istoj strani, kao iznikao iz zemlje, pojavio Kord Sigel.

Najbogatiji čovek i vlasnik grada je za tren oka osmotrio situaciju. U do-vratku obližnje trgovine ugledao je Kendala i dao mu znak da priđe. Ovaj se neko vreme dvoumio plašeći se da ga ne „zakači” neki zalutali metak, a onda se ipak podigao. Sakrivajući se između stubova trema sretno je stigao do Sigela kome se pridružio još jedan snagator sa nisko pripasanim revolverom.

– Zdravo, Vese – rekao je Kendal prilazeći.

Ves Tardi, jedan od najboljih Sigelovih ljudi, promrmljao je nešto nerazumljivo i okrenuo glavu.

No, zato ga je oslovio Sigel lično.

– O čemu se ovde radi, Kendale? Šta se dešava?

Ovaj nervozno liznu usne, očigledno nespreman da odmah odgovori.

– Za ime božije, čoveče, reci! – zagreme gazda nestrpljivo. – Da li je Klab u nekoj nevolji?

– U velikoj nevolji – potvrdio je i pritom nervozno klimnuo glavom. – Ona grupa goniča odbila je da plati za hranu i vodu. Njihov vođa, neki Kumbs, tražio je objašnjenje i ja sam mu ga

dao. Nije bio zadovoljan, pa sam rekao da potraži vas. Onda se umešao Klab, neko je kresnuo varnicu, došlo je do pucnjave i sada u salunu leže trojica mrtvih i nekoliko ranjenih.

Sigel se namršti i pogleda u Tardija. Krupni revolveraš je već izvukao revolver i proveravao da li je pun.

– Kako sada stoje stvari, Kendale?

– Pa... nije dobro. Goniči su se zabarikadirali u salunu i svi su naoružani. Klab je ostavio ljude svuda okolo, a Vilijams i Beri su zarobljeni i nalaze se unutra. Kumbs je ranjen, ali ne toliko da ne može da rukovodi i izdaje naređenja. Evo, baš sada im je doviknuo da se moraju boriti do kraja.

Sigel je nekoliko trenutaka ćutao kao zaliven. Pogledao je u sunce koje se pelo sve više, rukom sklonio Kendala u stranu i ljutito promrmljao.

– Hajdemo, Vese. Izgleda da ću morati to sam da sredim. Pajri mi već ide na živce svojom nesposobnošću da stvari drži pod kontrolom.

– Rekao sam ti da će tako biti – dobio je Ves Tardi kada su pošli trotoarom. On je bio viši, ali i širi od Sigela i delovao je mnogo spremnije. Bez reči je klimnuo glavom kada mu je gazda rekao da idu pravo u salun.

Nekoliko trenutaka kasnije, Sigelova prilika pojavila se na drvenim leptir vratima. Ugledavši ga, Kumbs se istrgao od dvojice kauboja koji su ga pridržavali i, zgrabivši kolt, nanišanio na neočekivanog posetioca koji je ostao miran i pribran.

– Ja sam Kord Sigel – obrati mu se gospodar grada ulazeći. – Čuo sam da

tvoji kauboji imaju nekih problema sa mojim ljudima?!

Svi goniči su za trenutak zastali, zbunjeni neočekivanom Sigelovom hrabrošću. Onda je Kumbs gnevno odvratio.

– „Neki problemi”, Sigele? Pa dva moja čoveka su ubijena!

– I jedan od mojih – dodao je ovaj.

– To je zaista nesreća – dodao je hodajući lagano po prostoriji, svestan da su goniči pomalo zbunjeni, jer ne znaju kako da se postave. No, baš takva situacija mu je i odgovarala.

– Kendal je pogrešio, mister – kazao je ljubazno. – Trebalo je da vas uputi na mene. Naravno, nikome se ne dopada nešto ovako, naročito ako sukobu postoje žrtve kao što je to ovde slučaj.

Kumbs ga sumnjičavo odmeri i odvrati.

– Tvoji ljudi su počeli, a mi ćemo završiti. Neću da platim pola dolara po glavi za stočnu hranu i vodu.

– Koliko? – tobože se začudio Sigel.

– Već sam ti rekao da je tražen dolar. Nije moguće da ne znaš?

Ovaj slegnu ramenima i jedva primetno se osmehmu. Bio je to lukav, dvoiličan osmeh.

– To je greška – objasni Sigel. – Do ovog obračuna uopšte nije trebalo ni da dođe. Evo šta ćemo uraditi! Ja ću povući moje ljude, vi ćete dobiti hranu i vodu i otići svojim putem. Ako nekome od kauboja zatreba lekarska pomoć, slobodno se obratite doktoru Votzonu, na moj trošak. Kuća mu je baš pored obora za stoku.

Kumbs je rukom pritiskao rame, a između zgrčenih prstiju nazirala se mrlja krvi. Bol mu je za trenutak potpuno iskrivio lice.

– Ništa nećemo platiti za ono što uzmemo u ovom gradu, Sigele! Takođe se nećemo maći odavde sve dok tvoje ljude ne vidim poredane na drugoj strani ulice sa revolverima u futrolama. Osim toga, ti ćeš ostati sa mnom sve dok ceo postupak ne bude završen i ne budemo spremni da krenemo.

– Dogovoreno – odvratio je Sigel kratko i Kumbs ga je opet sumnjičavo pogledao. Ostali kauboji bili su pored šanka, a između njih, sasvim u sredini, stajala su dvojica iz suprotnog tabora, Vilijams i Biti.

Sigel ih je ozbiljno odmerio i dobio.

– Vilijamse, idi reci Vesu i Klubu da odmah odvedu ljude na drugu stranu ulice. Pozovi i Emosa Nana: hoću da dođe i on i kao šerif spreči dalje razmirice!

Vilijams ga je u čudu posmatrao, ne uspevajući ni da se pomakne. Na to je Sigel zaurao.

– Pođi iz ovih stopa, Vilijamse! A ti, Biti, dođi ovamo i više se ne mešaj! Ne želim da ovi ljudi imaju još bilo kakvih neprilika sa nama.

Krvavog rukava i zaprljane košulje, Biti je ćutke odgurnuo dva goniča u stranu i lagano prišao stajući pored Sigela.

Što se tiče Kumbsa, on je i dalje sve sumnjičavo odmeravao. Naime, bilo mu je čudno da je Sigel tako ljubazan i popustljiv, a neki unutrašnji instinkt

još uvek ga je upozoravao na oprez. Stajao je tako pod budnim Sigelovim pogledom sve dok nije shvatio kako je njegova prva dužnost da misli o interesima onih ljudi čiju je stoku gonio na jug. Zbog toga je pomirljivo odvratio.

– U redu, hajdemo. Ti napred, a ja za tobom. Moji ljudi će doći za nama i ako se bilo šta desi... možeš biti siguran da će prvi metak iz ovog revolvera biti namenjen tebi.

Sigel ga je nekako nadmoćno odmerio i okrenuo se da pođe. Ves Tardi čekao ga je ispred leptir vrata i njih dvojica krenuše niz ulicu. Kumbs je najpre provirio i osmotrio ulicu, a onda lagano izašao na trotoar. Nasuprot paljbi koja je odjekivala do pre nekoliko minuta, sada je sve bilo mirno. Kauboji su ga sledili sa revolverima u rukama, posmatrajući osmoricu koja su stajala na drugoj strani ulice sa oružjem u futrolama.

Kumbs je krenuo niz ulicu i dalje se obazrivo osvrćući oko sebe. Nešto mu je govorilo da bi trebalo da bude oprezan. Naime, sve ovo je išlo suviše lako. Sigel je sve njegove zahteve odmah prihvatio i olako prešao preko pucnjave i pogibije svojih ljudi i obaranja cene: od jednog dolara po glavi pristao je na ništa, a to je bio signal da mnogo toga nije u redu.

* * *

Kerol Oksli ušla je u salun čim su Sigel i Kumbs sa goničima napustili prostoriju. Tamo je zatekla Doka Holideja koji je mirno stajao pored šanka

i krčmara Kepa kako prilježno briše glatku površinu tezge. Pogledavši njih dvojicu, za trenutak je posumnjala da se buran okršaj u kome je bilo i mrtvih i ranjenih ovde uopšte i desio.

Naime, oba čoveka delovala su mirno, bezbrižno i nezainteresovano. Za krčmara Kepa to nije ni bilo čudno, ali za nepoznatog došljaka jeste. Prisitivši se njegovog postupka, osetila je potrebu da nešto kaže.

– Hvala što ste intervenisali, mister, mada ne verujem da sam bila u stvarnoj opasnosti. A gde je Ejb, Kepe?

Pre nego što je Holidej stigao nešto da kaže, krčmar je napucao usne i odvratio.

– Pobegao je kao zec, mis Oksli.

Dok je primetio da je crnokosa lepotica stisnula usne i jedva čujno uzdahnula. No, nije ništa rekla, već je ćutke krenula ka izlazu. I baš u trenutku kada je htela da izađe, Holidej ju je oslovio.

– Ja ipak ne bih izlazio, mis Oksli. Još ne.

Ona je zastala i pogledala ga sa iskrenim čuđenjem. Tek tada Doku je bilo jasno da ona, u stvari, ne shvata složenost cele situacije.

– A zašto ne? – upitala je.

– Biće još gužve. Eto zašto.

Nije mu se usprotivila, ali je pogledala u Kepa kao da od njega traži dodatni odgovor.

Krčmar je razumeo taj pogled i odmah odvratio.

– Mister Lonsdejl je u pravu, mis Oksli. Ovaj događaj je još daleko od krajnjeg raspleta.

Devojka je prebledela i još jednom bacila pogled prema glavnim vratima koja su vodila na ulicu. Holidej je to primetio i mirno dodao.

– Mislim da bi za vas bilo najbolje da ostanete ovde i dopustite da vas častim pićem, mis Oksli. Ako je tačno ono što mislim, onda Kendal neće biti umešan u to.

Kep ga zabrinuto odmeri.

– Zašto? Šta hoćete time da kažete?

– On nije revolveraš, mis Oksli. Ne znam kakav je njegov položaj kod Sigela, ali očigledno je da se od njega ne očekuje da se bori kao ostali. Na kraju krajeva, Sigel ima dovoljno drugih koji su spremni da naprave pokolj.

– Pokolj? – ponovila je devojka uplašeno. Pokretom ruke sklonila je neposlušan pramen kose sa čela i Dok ugleda veliki crveni pečat na mestu gde ju je Kumbs malopre udario.

– Da, baš tako kao što ste čuli. Ovi goniči imaće još dosta problema ako žele da se izvuku odavde.

– Dobiće hranu koja im je obećana, ali kada budu pošli Sigel će ih sačekati u zasedi – dobacio je Kep mirno i nastavio da briše šank.

Za to vreme Holidej je još jednom osmotrio devojku i shvatio da ona nije upućena u mnoge stvari koje se dešavaju u ovom gradu.

– Zašto onda neko nešto ne preduzme? – upitala je okrećući se Kepu. Naime, iz sve snage se trudila da ne gleda u Holideja, svesna da svaki njegov pogled budi u njoj osećanje slično drhtavici. Nije mogla da shvati šta je

u pitanju, ali je znala da takav osećaj još nije poznavala i da joj nije neprijatan.

– Zato što ti goniči traže kavgu bar isto toliko kao i Sigel, mis Oksli – objasnio joj je Kep. – Morate to razumeti. Sigel je pokušao da ih prevari, a Kumbs i njegovi ljudi ne pripadaju onom soju koji će mirno pustiti da ga drugi varaju. Ovde, u salunu, bilo je poginulih sa one strane i to se neće zaboraviti. Vi samo ostanite ovde i ne mešajte se, a ja vam kažem da će do večeri sve opet biti normalno.

Devojka se vidno trže i nasloni se na šank.

– Zar vi hoćete da kažete da će još ljudi stradati zbog stočne hrane, a niko neće preduzeti ništa da to spreči?

Umesto Kepa odgovorio joj je Holidej.

– Nema nikoga, gospođice Oksli. A i da je drugačije, jedna ili dve osobe ne mogu ništa pošto sukob ne može da se spreči. Uostalom, to je njihova stvar.

Kerol se žustro okrenu.

– Hoćete da kažete da vas se to ne tiče? A zašto ste se onda maločas umešali?

– Zato što ste vi bili u opasnosti. Uostalom, imao sam već dovoljno kontakta sa Pajrijem da bih znao da vaš život neće smatrati dovoljno značajnom preprekom koja će ga zadržati da ne puca u Kumbsa. Mislim da je Kendal to shvatio, mis. Ali, pošto on nije bio u stanju da bilo šta učini, ja sam se umešao.

Kerol je nervozno liznula usne i pogledala u suknju koja joj je još uvek

bila prljava od pada na pod. Pokušala je da je obriše i tiho dodala.

– Ejb je bio na podu...

– Da, bio je na podu i to mu je odgovaralo – dočeka Holidej koji nije mogao da se uzdrži da ne bocne Kendala, iako je shvatio da tako povređuje i samu devojku. No, smatrao je da joj treba otvoriti oči i da joj u položaju u kome se nalazila prava istina može samo pomoći. – Mislim da neće škoditi ako to znate.

Devojka ljutito stisnu pesnice.

– Kako se usuđujete da tako govorite o čoveku za koga ću se udati? – prasnula je.

Holidej izvi obrve.

– Ah, tako znači?

– A što to nije u redu, mister Lonsdejle? – nije mogla da se uzdrži, mada Dok nije rekao ništa ružno.

– To je vaša stvar i nije važno šta ja mislim.

– Ali, videla sam vaš izraz i ne bez razloga sam pitala šta nije u redu! Ejb Kendal me voli i uvek je bio dobar prema meni. Kada su mi roditelji umrli, pozvao me je ovamo i od tada brine o meni. Ne vidim ničeg lošeg u tome što ću se udati za njega i ne želim da mi se neko podsmeva. Možda on nije surov tip koji voli da se tuče i poteže revolver, ali nije ni kukavica. Ako bi se desilo nešto zaista važno, on bi se pokazao u pravom svetlu.

Dok lagano uzdahnu. Istog trenutka poželeo je da raskrinka Kendala i sruši lažnu sliku o njemu u devojčini očima. Naime, učinilo mu se nepravednim da devojka u svojoj zabludi

izabere čoveka bez ikakvih vrednosti koji će uživati blagodeti njene ljubavi. To ga je nateralo da bude neprijatan, gotovo grub.

– Mis Oksli – dobacio je podsmešljivo – ako se desi nešto zaista važno, on će pasti u nesvest.

Devojčine lepe oči blesnuše ljutitom.

– Nemate pravo da tako govorite!

– Nižo u ovom gradu nema nikakva prava, lepa damo – odvratio je Dok ležerno. – Mislim da je krajnje vreme da shvatite činjenicu da Sigel upravlja ovim gradom ako to do sada niste znali. U svakom slučaju, on poseduje i Kendala.

To ju je još više bocnulo.

– A zašto ste se vi u sve to mešali, mister Lonsdejle? Da li zbog toga što ste jedini hrabar i odlučan čovek, uz to još vredniji od svih ostalih?

Holidej se jedva primetno osmehnu. Shvatio je da je preterao, ali nije želeo nazad. Uostalom, možda je bilo dobro da svojim stavovima „razdrma” ovu mladu devojku.

– Zbog toga što za mene Sigel ne znači ništa, mis Oksli. Ja uvek radim ono što hoću i tako će ostati. Osim toga, ovde ću se samo kratko zadržati.

– Dobro, radite šta hoćete i ne želite nepotrebne neprilike. Zašto ste mi onda pomogli? Šta ste očekivali za uzvrat?

– Samo jedan ljubazan, lep osmeh.

Njegov smiren, ležeran i gotovo pokroviteljski ton ljutio je Kerol. Zato se

bez reči okrenula i ne hajući za njegova upozorenja, izašla iz saluna.

Dok uze bocu i nasu brendi u čašu. Primetio je da ga Kep sada posmatra sa mnogo više pažnje nego ranije.

– Klub Pajri će biti veoma ljut zbog vašeg učešća u svemu ovome, mister – dobacio je krčmar i sam potegnuvši gutljaj. – Zar baš morate da ostanete u gradu?

Ćutke je klimnuo glavom.

– Ah, tako znači... Privatna stvar?

– Najprivatnija.

Kep slegnu ramenima i vrati bocu na policu. Kada je Dok hteo da mu plati, on samo odmahnu rukom.

– Ostavite to, novac će vam verovatno trebati, pogotovo ako Sigel zaključi da je vaša krivica što su stvari ovde pošle naopkao. Znaite, on ne voli kada mu neko stane na žulj.

– A ne, ja uvek plaćam svoje piće! – odvratio je Holidej i stavio novčanicu na šank. Za tren se okrenuo prema ulici odakle se čuo jedan muški i jedan ženski glas. Bili su to Kerol i Kendal, dvoje budućih supružnika. Devojka je prava lepotica, pomisli, ali... Ne, nije ga interesovala čim je cenila jednog tako bezvrednog čoveka kakav je bio Kendal.

Ponovo se okrenuo ka Kepu.

– Tražim čoveka crnih potresanih brkova koji za pojasom nosi dva revolvera. Tip bi se veoma lako mogao uklopiti u Sigelovu bandu. Da li ga poznajete?

Ovaj glasno uzviknu.

– Ja sam ovde krčmar, Lonsdejle. Zarađujem dosta i dobijam svoj deo

zahvaljujući tome što Sigel nema ništa protiv da bude tako. On smatra da čist i uredan salun u kome se prodaje dobro i jeftino piće zadovoljava ove građane. I da znate, to je jedini interes koji imam u Hevenu.

– U redu, mister. Samo sam pitao...

– A ja sam vam na to jasno odgovorio, Lonsdejle. Hm... ne mogu reći da mi se sviđate ni da mi se ne sviđate. Možda je tako i najbolje. I sve što želim da kažem je činjenica da do sada, koliko znam, niko nije uspeo da se nekažnjeno suprotstavi Sigelu. Eto, on vam je dopustio da ostanete u gradu, a ja ću vas poslužiti onim što želite. Trenutno je tako i to ćemo prihvatiti. No, ako se Sigel bude predomislio, to će biti vaš problem. Ja sam vas upozorio...

Rekavši to, Kep je izašao iza šanka i prošetao se po salunu, dovodeći u red stolove i stolice. Vrativši se na svoje mesto iza šanka, odmerio je Doka koji je zamišljeno zurio u jednu tačku.

– A zašto vam je potreban taj čovek, Lonsdejle? – upitao je.

– Ubio je jednu meni dragu osobu – odvratio je Holidej kratko.

Kep uzdahnu.

– Dobro, ako vidim nekog čoveka koji liči na tog koga ste opisali, sigurno ću vam javiti. No, do sada ga nisam sreo.

Dok je po tonu krčmarevog glasa znao da čovek govori istinu. Zato je kratko klimnuo glavom, ustao i ćutke izašao napolje. Na trotoaru je zatekao Kerol i Kendala kako mirno stoje, zagledani prema kraju ulice. Ne odajući

nijednim gestom da ih je primetio, on ćutke siđe s trotoara i sam pogleda u tom pravcu. Onda je lagano, nogu pred nogu, krenuo prema hotelu.

Tek kada se izgubio iza ugla, Kerol se okrete i tiho prokomentarisao.

– On je neki vrlo čudan čovek, Ejbe.

– Lonsdejle? – zapitao je ovaj odsutno. Bio je još uvek bled zbog nedavnih događaja u salunu, a sada i dodatno uznemiran pucnjavom koja se čula na kraju grada.

– Naravno da je Lonsdejle – obrecnula se devojka nervozno. – Koga drugog smo videli u poslednjih nekoliko minuta?

– Do vraga, Kerol, zašto si tako na kraj srca? Situacija je ozbiljna i po glavi mi se mota sto stvari. Tačno je da je u pitanju neobičan čovek, ali strašno mi je drago što se umešao u pravom trenutku. Onaj prokleti tvor Pajri mogao te je povrediti.

– Zaista je mogao – složi se ona sa uzdahom. – Sada zbog toga može imati ozbiljne probleme, nije li tako?

– Možda. To zavisi samo od Sigela.

– Ali... ti imaš nekog uticaja na njega, zar ne, Ejbe? Toliko radiš za tog čoveka, vodiš mu sve knjige i upućen si u svaki detalj poslovanja. Kada bi mu rekao koju za...

Devojka zastade shvativši da je njen verenik u trenutku neprirodno prebledeo. Začudoeno ga je pogledala i učinilo joj se da mu brada podrhtava. Šta je sada to, upitala se i još pažljivije ga odmerila. Naime, prvi put od svog dolaska u Heven ona je svoga verenika posmatrala sasvim drugim očima: on

više nije bio mladi, obrazovan i lepo vaspitan stručnjak koji odlično radi svoj posao. Sad joj je izgledao zbunjen, nesiguran u sebe, skoro uplašen.

No, nije se predavala.

– Znači, ipak možeš da mu daš neki savet ili predlog, zar ne?

– Da, naravno.

– I zauzećeš se za mister Lonsdejla, zar ne?

Kendal umorno slegnu ramenima.

– Možda ipak neću moći mnogo da učinim. Sigel ima svoje planove i radi samo ono što se njemu lično dopada. Zato nije mnogo verovatno da će obratiti pažnju na ono što mu kažem.

– Ali ti ćeš ipak reći koju za mister Lonsdejla, Ejbe?

Kendal se okrete prema njoj, zaboravljajući na tren pucnjavu koja se čula sa kraja grada. Na svoje nezadovoljstvo primetio je da njegova zaručnica neprestano gleda u pravcu hotela prema kome je stranac otišao.

– Izgleda da ti je taj čovek veoma važan, Kerol – primetio je s gorčinom u glasu.

Uzvratila mu je prkosnim, nepokolebljivim pogledom.

– Svaki čovek koji mi je spasao život bio bi mi veoma važan, Ejbe. Ako ti ne budeš hteo da se zauzmeš kod Korda Sigela, ja ću! – dobacila je ljutito i bez reči se okrenula i vratila u salun. Oštrim korakom je prošla kroz dugačku odaju, ni ne pogledavši u Kepovom pravcu. No, njemu to nije smetalo, jer mu se prelepa i otresita devojka izuzetno dopadala. Pored toga, smatrao ju je suviše dobrom za Kendala koga

je prezirao iz dna duše. Čak se i obrađovao pomislivši da je digla nos zbog Kendala i nadajući se da će napokon shvatiti da je taj slabić ne zaslužuje.

Ostavši sam na trotoaru, Ejbe Kendal izusti kletvu i zamisli se o svom položaju u tom gradu. Strahovanje za lični položaj u Sigelovoj grupi koje ga je s vremena na vreme obuzimalo, sada je postalo još veće. Nije znao da li da ostane sa njima ili pokuša da ode. Napuštanjem posla bi mnogo izgubio i to ga je sprečavalo da bude odlučniji.

Uzdahnuo je i obrisao znoj sa čela, tek tada primetivši da sunce neumoljivo greje. U jednom trenutku poželeo je da se vreme vrati unazad i svi ovi neprijatni događaji jednostavno iščeznu.

* * *

Holidej je sa odmorišta spoljnih hotelskih stepenica posmatrao okršaj u predgrađu. Bio je zadovoljan što se njegovo mišljenje o Kumbsu kao sposobnom čoveku u potpunosti potvrdilo. Naime, vođa goniča je uspeo da istera stado iz obora, ali nije upao u Sigelovu zamku i sve ljude je poslao za stokom. Izgleda da je sa najveštijim kaubojima ostao kod obora i uzvraćao paljbom što je u velikoj meri kvarilo Sigelove planove. Holidej je pretpostavljao da će do zalaska sunca krdo biti dovoljno daleko i da će Kumbs moći da se povuče da bi otpor pružio negde dalje na putu. Lukavi kauboj će tu taktiku verovatno primenjivati sve do granice, zaključio je i lagano ušao

u hodnik. Požurio je prema sobi rešen da sedne i razmisli o svemu. Bio je svestan svog položaja u ovom gradu pretpostavljajući da će Sigel smisliti neki način da se obračuna sa njim. Pre bih rekao da će to biti Ves Tardi nego Pajri, razmišljao je. Ko god bio da bio, to ga nije zabrinjavalo jer je bio u stanju da izađe na kraj sa svakim od njih, a pod povoljnim okolnostima možda i sa obojicom.

Sa olakšanjem je zatvorio vrata i okrenuo ključ u bravi. Nekoliko trenutaka kasnije začuo je laki šum koraka osobe koja se hitro pela uz stepenice, žurno nastavila hodnikom i zaustavila se pred njegovim vratima. Onda nekoliko trenutaka tišine i – tiho kucanje.

– Ko je? – upitao je oprezno.

– Kerol Oksli. Pustite me na tren, mister Lonsdejle!

U trenutku se lecnuo – ovo se zove iznenađenje, pomislio je. I zaista, devojka je bila poslednja osoba koju je očekivao da vidi u svojoj sobi...

– Čime mogu da zahvalim za čast koju mi ukazujete? – upitao je puštajući je unutra.

– Zatvorite vrata, mister Lonsdejle – odvratila je namršteno. – Ne želim da nas bilo ko čuje.

– Ući ćete unutra ne misleći na svoj ugled? – začudio se Dok.

– Moj ugled je moja stvar! – odvratila je oštro. – U stvari, nikako ne bi trebalo da sam ovde, ali pošto ste mi spasli život, osećam izvesnu potrebu....

– Zar? – nije mogao da se uzdrži. Onda je rukom pokazao na stolici i do-

dao u sasvim drugom tonu. – Izvolite, sedite.

– Neće biti potrebno pošto ne name-
ravam da se zadržavam. Dakle, biću
kratka, mister. Strašno sam vam za-
hvalna za sve što ste učinili i želim da
vam odužim. Veoma mi je nezgodno,
ali moram da vam saopštim da je Sigel
rešio da vas ukloni.

– Stvarno? A kako to mister Sigel
želi da izvede? Da me ubije? I otkuda
vi to znate?

– Čula sam kada su razgovarali u
Sigelovoj poslovnici odmah pored sa-
luna. Koliko sam shvatila, Ves Tardi
treba da vas izazove. Ali budite oba-
zrivi. Sigel je lukav i lako je moguće
da je smislio još neku podvalu.

Holidej klimnu glavom. Posmatrao
je uzbuđenu, rumenu Kerol i u trenu
pomislio kako je lepa i zgodna. Pritom
se i nehotice osmehnuo što je devojka
protumačila sasvim drugačije.

– Šta? Ne verujete mi? Kažem vam
da...

– Ne, ne verujem vam! – prekinuo ju
je Dok. – Ne znam samo kako da vam
se zahvalim što ste me obavestili...

– Nema potrebe da mi se zahvalju-
jete, mister. Ja sam vaš dužnik i samo
vam uzvraćam.

– Ali, za uslugu koju sam učinio oče-
kivao sam jedan topao osmeh. Pošto
ste vi učinili mnogo više, razmišljam
šta da učinim. Kada sve lepo razmo-
trim – dodao je posle kraće pauze – ne
preostaje mi ništa drugo – dobacio je.

Već trenutak kasnije, zagrlio je i
spustio poljubac na te pune, slatke
poluotvorene usne. Bilo je uzbuđlji-

vo, ali kratko pošto se Kerol pribrala i snažno se otrgnula zamahnuvši rukom da ga ošamari. No, to joj nije uspelo jer joj je uhvatio ruku zadržavši je u vazduhu. Zato se istrkla i pošla prema vratima gde je zastala i za tren se okrenula, ljuta, oštrog pogleda i crvenih obraza.

– Vi ste jedan nevaljalac i pravi drznik, Lonsdejle! Sada mi je žao što sam dolazila ovamo i pokušavala da pomognem! I da znate, uopšte mi neće biti žao kada vas Sigelovi ljudi srede! – dodala je i izjurila u hodnik zalupivši vratima.

Holidej se nije uznemirio. Čim je ona izašla, lagano je zaključao vrata i ispružio se na postelji. Bilo mu je nekako toplo i prijatno, pa je veoma brzo zadremao.

* * *

Kada je sunce počelo da zalazi, pucnjava je prestala i Kord Sigel je, praćen ljudima, dojurio je kroz glavnu ulicu. Ljudi su ćutke uzjahali konje, a onda se Sigel okrenuo prema Pajriju i ljutito mu rekao.

– Ovoga puta si zabrljao, druškane. Zato pođi za Kumbsom i vrati u grad celo krdo do podslednjeg roga. Da li si me razumeo, Klabe?

Pajri je ćutke klimnuo glavom, a Sigel se okrenuo i praćen Tardijem ušao u salun. Baš kada im je Kep nasuo piće, iz kancelarije u dnu saluna izašao je Ejb Kendal. Izgledao je nervozno i uplašeno.

– Klab reče da si ti zabrljao, Kendale. Šta kažeš na to? – upita Sigel ljutito.

– Vraga sam zabrljao! – obrecnu se Kendal. – Pajri je hteo da puca na Kumbsa koji je pred sobom držao Kerol. Tada se umešao Lonsdejle i hicem mu izbio kolt iz ruke.

– A gde je sada Lonsdejle? – zagrmio je Sigel. – Pođi i nađi ga, Kendale!

Još dok je on govorio, leptir vrata su se širom otvorila i Dok je ušao u salun. Škripanje krila nateralo je gospodara grada da se okrene i ljutito odmeri posetioca. Ves Tardi, njegova desna ruka, posmatrao je Dokov ulazak u ogledalu.

– Oho, vidi ti ovo! – izviknuo je Sigel. – Samo ti uđi, Lonsdejle! Možda si sada u većoj nevolji nego što si ikada bio, druškane! No, nikada se ne zna. Videćemo šta imaš da kažeš u svoju odbranu!

Dok je svojim karakterističnim gipkim korakom prošao kroz prostoriju izazivajući tako strahopoštovanje i pritajeno divljenje prisutnih. Naime, svi koji su ga poznavali znali su da nije čovek za potcenjivanje.

– Šta se dešava? – upitao je odmerivši Sigela, a onda Tardija. – Pajri je nameravao da puca na jednu ženu... Nisam razumeo kako tako nešto može biti dobro pa sam mu izbio kolt iz ruke. U čemu je nevolja?

– A odakle si pucao? – zapitao je Ves Tardi.

– Sa tog istog mesta gde ti sada stojiš – dobacio je Kep žurno. – Pajri... on je stajao tamo gde je sada Kendal.

Tardi nabra obrve. Nekoliko trenutaka je razmišljao, a onda dobacio.

– Kendale, izvadi revolver!

Ovaj je ustuknuo i još više prebledeo.

– Uradi što ti se kaže – naredio je Sigel koji se, kada je Tardi izvukao revolver, sklonio ustranu. Za to vreme, Kendal je kolebljivo izvukao revolver iz futrole. Kada ga je počeo dizati, ruka mu je iznenada zadrhtala. Zatim je Tardi opalio i kuršum je izbio oružje iz Kendalove ruke.

Nekoliko trenutaka u prostoriji je vladala tišina.

– Lakše nego što izgleda, zar ne?

– dobacio je Dok Tardiju koji ga je upitno odmerio.

– Meni je mnogo štošta lako, Lonsdejle – dobaci Tardi vraćajući revolver u futrolu. – Hteo sam da to znaš, druškane.

Sigel se zadovoljno nasmejavao i okrenuo se prema Holideju.

– U redu, dosta ludiranja! Jeste da si sprečio Pajrija da ubije jednu ženu, Lonsdejle. Ali, isto tako si napravio i popriličnu zbrku u gradu, zar ne?

– Da je Pajri bio sposoban da sredi Teksašanina, moje mešanje ne bi bilo potrebno, zar ne?

– To je jasno, Lonsdejle. Ali, misliš li da će ti posle svega ovoga biti dovoljno da ostaneš u gradu?

Holidej nije odmah odgovorio. Pošto je bio sam protiv svih, zaključio je da mora biti lukav i obazriv.

– A zašto da ne? – upitao je najzad.

– Pa ja nikome ne smetam. Samo hoću da me svi puste nekoliko dana. I ako nađem ono što hoću, odmah ću

otići. Ovako.... ne volim kada me neko požuruje.

Kord Sigel ispi piće i brzo dodade.

– Napuni mi još jednu, Kepe – kazao je, a onda začkiljio i pogledao u Holideja. – A šta je to što ti tražiš, Lonsdejle?

– To je moja stvar.

– Ima li to neke veze sa mnom?

– Nema.

Sigel pruži ruku i uze čašu.

– Mogao bi da radiš za mene, druškane. Da li si zainteresovan?

– Nisam.

– Zašto? Plaćam odlično.

Dok odmahnu glavom.

– Imam novca koliko mi je potrebno, a ono što me interesuje mislim da je važnije. Uostalom, imaš dovoljno ljudi, Sigele.

Ovaj se zadovoljno isceri.

– Da, pun ih je grad! To nemoj da zaboraviš, Lonsdejle. Inače... što se tiče incidenta sa ženom.... Pajrija bih odrao da joj se nešto desilo. Znaš, nije mi običaj da bilo koji posao završavam tako što ću naškoditi nekoj ženi. Dakle, samo zbog ovoga što se desilo dozvoljavam ti da još uvek ostaneš u gradu. Ali gledaj svoja posla i ako se nešto desi, ne mešaj se. Razumeo?

Dok je klimnuo glavom ne želeći da zaoštrava odnose. Sukob je naizgled bio rešen, ali baš to bio nagoveštavao je da se približava prava bura. Iz iskustva je znao da od lukavih i podlih ljudi kao što je bio Sigel napad treba očekivati onda kada se čovek najmanje nada. Uostalom, Kerol ga je upozorila i on joj je verovao. Krajičkom

oka je osmotrio Vesa Tardija koji je okrenut njemu stajao pored šanka i pakosno ga streljao svojim tamnim urokljivim očima. On je znao kakva je poruka toga pogleda i bilo mu je jasno šta treba da očekuje. Ali, kakav potez treba prvo da očekuje? I od koga? Da li će se suočiti sa Tardijem ili će revolveraš imati pojačanje?

Ne okrećući glavu, pokušao je da što diskretnije osmotri salun, no nije primetio ništa neobično. Čak ni na licima prisutnih nije bilo onog dobro poznatog iščekivanja... To je značilo da je Sigelova igra lukava i veoma ubedljiva.

Tek kada je Tardijev ledeni glas presekao tišinu kao rez noža, prisutni su se prenuli.

– Ti si dosadan čovek, ali veoma vešt lažljivac, Lonsdejle – dobacio je revolveraš. – Uspeo si da prevariš sve, pa i Sigela. Ali mene nisi, druškane! Znaš, ne volim kada se okolo vrzma neko ko poteže revolver tobože zbog zaštite žena. Zaista ne mogu da podnesem tu vrstu džentlmena! Zato ti ostavljam da biraš – ili napusti grad ili potegni revolver!

Dok je ispio ostatak pića, a onda ostavio čašu na šank. Lagano je skupio i raširio šaku kako bi pojačao cirkulaciju, a onda je polako spustio pored tela. Osetivši opasnost, Kendal se žurno izmakao u stranu.

– Ovo je sasvim nepotrebno, Tardi – odvratio je suvo. – Potpuno nepotrebno. Ja želim samo da me ostavite na miru.

– Ne dopada mi se tvoja njuška, mister – odbrusio je ovaj spustivši ogromnu šaku nadomak futrole.

Holidej se nije ni pomakao. Stajao je mirno, razmaknutih nogu koje kao da su bile ukopane u pod. Netremice je gledao Tardija u oči, mirno očekujući onaj gotovo neprimetan, ali toliko važan blesak u oku koji prethodi povlačenju oružja. Stajao je tako sam, oštar i napet kao struna, odlučan da prevari smrt koja je ponovo, po ko zna koji put htela da ga zgrabi.

Još malo tišine i iščekivanja, a onda je Dok ugledao kratak ubilački blesak u dubini Tardijevog oka, opasan plamen koji je bio znak da je ubica spreman da ščepa sledeću žrtvu. Istog trena sledio je dobro uvežban potez izveden stotinama puta. Revolver je bio u Tardijevim rukama, dok mu je lice odisalo ponosom i samopouzdanjem. On je bio tipičan primer revolveraša koji voli da ubija i to čini ne toliko zbog novca, nego zbog zadovoljstva.

I Dokova ruka radila je brzinom munje. Njegovi dugi prsti dograbili su dršku, kolt je izleteo iz futrole i u treptaju oka iz cevi je dva puta suknuo plamen, a dva gromka pucnja protresla su prostoriju.

U stvari, sve se odigralo u deliću sekunde – jedan metak je pogodio Tardija u istom trenu kada je i njegovo oružje planulo, ali se zaneo tako da mu je hitac promašio cilj. Onda je Sigelov revolveraš ispustio oružje, zaljuljao se i pružio ruku kako bi se oslonio na šank. U istom času se iza zavese se začulo potmulo krkljanje i stenjanje,

a onda cepanje zavesе posle koga je sledio tup udarac tela o pod. Bio je to skriveni ubica koji je trebalo da zapuca zajedno sa Tardijem. Njegovo telo beživotno je ležalo na podu saluna sa crvenkastom rupom između redova. Posle njega, i Ves Tardi se sručio na pod kao klada.

Sve je bilo gotovo za tren.

Kada se pribrao, Sigel je ustao sa stolice pored šanka i posmatrao prizor široko razrogačenih očiju. I Kendal nije mogao da veruje u ono što vidi. Zato se odmakao nekoliko koraka i lagano protrljao oči. Lično je video kako je jednom prilikom Tardi ubio četvoricu, pa je verovao da je revolveraš nepobediv.

Što se tiče Kepa, on je uspravio čim je utihnulo i značajno odmerio Holideja. U tom času tajanstveni i hladnokrvni stranac bio je čovek koji je zaslužio njegovo apsolutno poštovanje i divljenje.

Sigel je nogom odgurnuo stolicu i prasnuo.

– Ovo se neće ovako završiti, Lonsdejle! – dobacio je besno, prišao Tardiju i vrhom čizme okrenuo ga na leđa – tek kratak pogled bio je dovoljan da shvati da mu je najbolji revolveraš mrtav. Glasno je opsovao i okrenuvši se na petama, žurno izašao napolje.

Nervozno zagrizavši usnu, Kep dobaci.

– Da sam na vašem mestu, ja bih odmah napustio grad, Lonsdejle.

– Ali, niste na mom mestu.

– Jeste ludi? Ako ne može da vas tuče pošteno, on će to učiniti na neki drugi način.

Holidej se naslonio na šank i pogledavši Kendala u ogledalu, brzo dobacio.

– Mister, recite svima kako ne želim da mi se u bilo kom trenutku neko nađe iza leđa. U protivnom, moraću nešto da naučim i to brzo.

Kendal je smesta ustao i brišući čelo krenuo prema izlazu.

– Dobro bi uradio kada bi našao nekoga da sahrani Tardija, Kendale! – doviknu Kep za njim. – Koliko znam, to je tvoj posao, a ne moj!

Rekavši to, krčmar se okrete, pažljivo osmotri šank i nasu Holideju još jedno piće.

* * *

Prošla su dva dana, a Kord Sigel se veoma retko pojavljivao van svoje kuće na kraju grada. Kada je ipak izašao, samo se nekoliko puta prošetao dvorištem. Ko ga je video rekao bi da izgleda kao čovek koji ima ogromnih problema.

Holidej nije otišao iz grada, ali je već razmišljao o tome. Sada je stajao na vratima saluna i ispod oka odme-rava glavnu ulicu. U trenutku se prenuo ugledavši šerifa Nana kako čisti trem ispred svoje kancelarije. To mu je dalo ideju...

Sačekao je da čuvar zakona završi posao, a onda se lagano uputio k njemu. Nije bilo nikakvih novosti pa se ponadao da će bilo šta saznati od

Nana. Naime, Pajri se još nije vratio što je bio jasan nagoveštaj da nije uspeo u obračunu sa Kumbsom.

Išao je nogu pred nogu primećujući kako ga ljudi posmatraju sa neskrivenim interesovanjem. Emosa Nana zatekao je za pisaćim stolom, u listanju nekih papira. Kada je Holidej ušao, hitro je podigao glavu i namrštio se.

– Zar ti nikada ne kucaš, Lonsdejle?

No, Dok se nije potrudio ni da odgovori; ćutke je prišao čuvaru zakona i seo na ivicu pisaćeg stola.

Ovaj se trže.

– Šta je sada ovo? I zašto si uopšte došao, Lonsdejle?

On ga odmeri sa prezirom. Najviše je mrzeo takve ljude sa zvezdom koji ne rade posao u interesu svih, već se zbog svežnja dolara pretvaraju u slugu nekog zlog moćnika...

– Tražim jednog čoveka za koga pretpostavljam da je dojahao u grad nešto pre mene. Pošto je dotični već učenjen, pretpostavljam da imaš njegovu poternicu sa slikom. Zato sam hteo da pogledam tvoju arhivu i...

Nan se zavalj u stolicu i odlučno odmahnu glavom.

– Ne računaj na to pošto je u pitanju moja privatna stvar, Lonsdejle. One poternice za koje smatram da ih treba izložiti javnosti, stavio sam na oglasnu tablu koja se nalazi pored vrata. Možeš slobodno da ih pogledaš.

– To sam već učinio, Nane. No, čovek koga tražim nije među njima.

– Onda ga nećeš ni naći, druškane!

Dokovo lice odjednom je postalo potpuno bezizražajno.

– Daj mi ovamo i ostale poternice, Nane – procedio je ledeno.

Šerif je zamišljeno sedeo i posmatrao ga, pitajući se zašto mu od pogleda toga stranca kroz telo prolaze ledeni trnci. Da je sujeveren pomislio bi kako tu nešto ima... Ipak, nije želeo da pokaže uznemirenost.

– Lakše, lakše, Lonsdejle... – odvratio je trudeći se da zvuči ravnodušno.

– Seti se da u ovom gradu ne predstavljaš ništa i kloni se glupih poduhvata!

– Ukoliko se poredim sa tobom mogu biti samo glavni. Daj mi odmah te poternice, Nane! – dobaci Dok preteći.

Šerif ga je nekoliko trenutaka ćutke odmeravao, posebno zadržavajući pogled na Dokovom opasaču i koltu sa drškom od slonovače. U jednom momentu se malo trgao, verovatno se prisećajući kako je ovaj neobični stranac lako „sredio” izuzetno brzog Vesa Tardija.

– Sigel je naredio da svaka poternica koja dođe ide prvo njemu, Lonsdejle – odvratio je. – Do đavola, zar hoćeš da mi pričiniš još neprijatnosti?

– Bilo bi mi sasvim svejedno kada bi uzjahao konja i otišao, Nane. Uostalom, ako budem odlučio da ostanem u gradu, to ću ti možda i savetovati.

Nan izusti kletvu sebi u bradu. Zatim je otvorio jednu od donjih fioka i trenutak kasnije na stolu se našla gomila starih i izbledelih, ali i novih poternica.

Doku nije trebalo dugo. Pažljivo ih je pregledao i bez razmišljanja izdvojio jednu.

– Šta kažeš za ovoga, Nane?

Šerif je pogledao fotografiju malog mršavog čoveka sa potkresanim crnim brkovima. Ispod fotografije pisalo je krupnim slovima: Džejms Pajri – zakon ga traži zbog pljačke banke i ubistva. Nagrada: 2000 dolara.

– Šta u vezi sa njim? – trepnu Nan zbunjeno.

– Pa... taj bi mogao biti u srodstvu sa Klabom Pajrijem – pretpostavio je Dok. – Ako je tako, sigurno je da će doći ovamo.

– Taj do sada nije bio u gradu... – promrmlja šerif. – Osim toga, nikada nisam čuo da Pajri ima brata.

Holidej ga gnevno odmeri.

– Taj čovek je ubio jednog momka i zbog toga ga traže. Dakle, uopšte mi se ne bi sviđalo ako bi ga neko štitio.

– Časna reč, Lonsdejle, ne štitim ga! Kunem ti se da do sada taj tip nije kročio u grad! Slobodno pitaj u salunu, a pitaj i Sigela ako hoćeš. Ono... jeste da je ljut na tebe, ali razumeće ako mu kažeš da si ovde zato što tražiš ubicu svog mladog prijatelja. Možda će odlučiti da sve zaboravi i da ti šansu da ostaneš u gradu.

Dok odmahnu glavom.

– Čisto sumnjam. Onakvi kao on znaju šta mogu da očekuju od ovakvih kao što sam ja! Konačno, sredio sam mu Tardija!

– Znam i on je veoma ljut zbog toga. No, obračun je bio pošten i mnogi ljudi su to videli. Opazili su i onog drugog

čoveka iza zavesa prozrevši tako Sigelovu podlost. Prema tome, ti takođe imaš mnoštvo razloga za ljutnju. I još nešto... – dodao je uz glasan uzdah.

– Sigel zna da u gradu nije tako mirno kao što izgleda, odnosno, jasno mu je da su mnogi protiv njega. Ako bi nastavio da kocka sa tobom, možda bi podstakao još nekoga na pobunu, a to je najmanje što on želi. Kakav god da je, nije glup...

– Tu se slažem. Da li je ovih dana poslao neku telegrafsku poruku?

– A zašto bi to učinio? – odvratio je Nan pitanjem.

– Pa... Tardi je mrtav, a Pajri sa nekolicinom odjahao za goničima i njihovim krdom. Ovde mu treba još neko pouzdan, neko ko će mu pojačati snage.

Nan zbunjeno slegnu ramenima i obrisa znoj sa čela. Istovremeno, Dok je žurnim korakom izašao napolje i zatvorio vrata za sobom. Idući trotarom obasjanim suncem, odjednom je ugledao nekog konjanika koji kao da je izronio iz užarene izmaglice što pritiskala grad kao težak pokrov.

Čovek je jahao bez žurbe, malo pognut u sedlu. Kada je pošao pored stočnih obora na ivici grada, Dok je u njemu prepoznao Klaba Pajrija. Zato je stao i sa interesovanjem posmatrao Sigelovog revolveraša kako ulazi u glavnu ulicu i lagano se približava salunu. Ugledavši Holideja, jahačevo čelo se namrštilo, a usne stisnule u tanku crtu. U trenutku se činilo da će se zaustaviti i nešto reći, ali to se nije

dogodilo. Pajri je samo mamuznuo konja i nestao niže u ulici.

Dok ga je ispratio pogledom, a onda se okrenuo i ušao u salun. Kada mu je sipao brendi, pronicljivi Kep dobaci.

– Sigel vas već dva dana nije uznemiravao. Šta bi to trebalo da znači, mister? Da li ste se nešto dogovorili?

Holidej uze gutljaj i odvrati.

– Ne, nije bilo ničega, Kepe. Ali, da vas pitam nešto drugo. Zna li možda da li Klab Pajri ima brata?

Krčmar se na tren zamisli.

– Da, govorio je nešto o bratu i to kada se nedavno zbog neke sitnice sukobio sa Tardijem. Tada je bio ljut i pretio Vesu bratovim dolaskom. Kada ga je ovaj ismejao, on je ljutito ponovio da neće biti dugog čekanja pošto mu je brat na putu za Heven.

– A to je bilo...

– ... neposredno pred sukob sa Kumbsovom grupom.

– Ah, tako... Vi tog čoveka niste videli?

– Ne, nisam.

Dok je završio piće i neko vreme se zabavljao ređajući karte. Onda je u salun ušao Ejb Kendal praćen elegantnom Kerol Oksli koja je u tesnoj bluzi i kariranoj suknji izgledala zaista prelepo. Ušavši unutra, odmerila je Doka ljutitim pogledom, mada njegovom iskusnom oku ta ljutnja nije izgledala iskreno.

Čim je ugledao Doka, Kendal mu je prišao.

– Nemate mnogo vremena, Lonsdejle – kazao je brzo. – Hoću samo da znate da nisam zaboravio na uslugu

koju ste mi učinili i zato želim da vam kažem šta se događa. Naime, Sigel je ljut na vas kao ris i želi da vas se reši. Zbog toga je malopre tražio od Pajrija da vas dokrajči kako zna i ume. Znači, doći će u obzir i pucanje u leđa ako ne bude moglo ništa drugo.

Kerol je stajala pored njega i jedva primetno klimnula glavom.

Dok ju je posmatrao sa divljenjem osećajući da je ova opomena njena ideja.

– Pajri me ne brine, Kendale – odvratio je tek da nešto kaže. – Ipak vam hvala na opomeni.

Za trenutak je zavládala tišina, a onda je Kerol nestrpljivim pokretom popravila kosu i prišla korak – dva bliže Doku.

– Ejb vam je rekao istinu, mister Lonsdejle. Maločas smo oboje čuli šta je Sigel rekao... Pozvao je nekoga u pomoć, ali tom treba nedelju dana za dolazak... Bio je ljut i naredio je Klubu Pajriju da mora hitno da vas ukloni iz grada.

Kendal se sa iskrom čuđenja zagleda u svoju zaručnicu koja se sama obratila Holideju i, praktično, ponovila njegove reči. Zato joj je prišao i uzeo je za ruku, ali ona se istrkla i odbivši da krene, ostala na svom mestu. To ga je strašno naljutilo.

– Za ime božije, Kerol, pa ja sam sve to rekao čoveku, nije li tako? – prasnulo je. – Šta još želiš od mene? Da mu budem dadilja i na sebe navučem Sigelov gnev?

Devojka prkosno podiže glavu.

– Mister Lonsdejl je spasao moj, a možda i tvoj život, Ejbe. Ovo je najmanje što za njega možemo učiniti, mada mi je u nekim trenucima pokazao da... da nije pravi džentlmen. Ali preko toga ćemo...

– Nije potrebno da toliko rizikujete zbog mene, mis Oksli – prekide je Dok učtivo. – U svakom slučaju, ja sam vam zbog svega veoma zahvalan. Dakle, predložio bih vam da se zajedno sa Kendalom i sami negde sklonite, jer ako dođe do sukoba, više bi mi odgovaralo da pazim samo na sebe...

Shvativši aluziju, Ejb Kendal je žustro reagovao.

– Ne treba da me štitite, mister, mogu sam da se brinem o sebi!

– Naravno, naravno – promrmljao je Holidej neubedljivo i žustro se okrenuo, dajući tako do znanja da je razgovor završen. Naravno, bilo mu je žao što se ovako ponaša prema Kerol, ali je bio ubeđen da je to za nju bolje. Iako je više puta pokazala da je hrabra i da se ne plaši, smatrao je da je za nju mnogo pametnije da bude dalje od njega, odnosno, od mesta događaja.

Zato joj nije odvratio pogled kada je, vođena Kendalovom rukom, za tren zastala kao da se premišljala hoće li nešto da mu kaže. Izgleda da se u poslednjem trenutku predomislila, pa je ćutke krenula za verenikom.

Naravno, iskusni Kep je primetio kako Holidejevu odmerenost, tako i zabrinutost na devojčinom licu i toplinu u njenim očima.

– Zašto ne uzmete tu devojkicu i ođete iz grada, Lonsdejle? – upitao je.

– Ona ionako neće još dugo ostati sa Kendalom.

– Zašto neće?

– Pa zato što je pametnija i otresitija. Uostalom, čuo sam ih kako se svađaju oko svega što se dešava. Devojka ga je stavila pred svršen čin i rekla mu da bira: ili će raskinuti sa Sigelom ili će ga ona napustiti. Dala mu je nedelju dana da odluči, ali to je već jasno. Koliko ja znam Kendala, on ne bi smeo ni da pobegne od Sigela, a kamoli da mu bilo šta kaže.

– To je njen problem – odvratio je Holidej trudeći se da zvuči ravnodušno, iako mu je Kepovo zapažanje gođilo.

Krčmar se jedva primetno osmehnu.

– Koliko sam zapazio, ona vas rado gleda iako se pravi ljuta. A ni za vas ne bih rekao da ste ravnodušni – dođao je slegnuvši ramenima. – Dobro, de, znam da me se tako nešto ne tiče. U svakom slučaju, želim vam sreću sa Klabom Pajrijem... No, nemojte ga potcenjivati. On je izuzetno brz, mada nema Tardijevu hladnokrvnost i njegov ugled.

– Hvala na upozorenju, Kepe. A sada mi sipajte još jedno piće.

– U redu, Lonsdejle – odvratio je Kep koji je sve češće izlazio iza šanka i posluživao goste. Naime, vreme je prolazilo, salun se polako punio, a Holidej je još uvek stojao za šankom i pijuckao brendi. Tu i tamo je osmotrio ponekog posetioca i to je bilo sve. Onda se trgao ugledavši čoveka čije lice mu je govorilo da se ne radi o

običnom građaninu. Pridošlica je imao ožiljak na desnoj ruci, glatko izbrijano lice, dok mu je iz opasača virila drška velikog kolta, suviše velikog za njegovu sitnu ruku. Ali, nepoznati se nije zadržavao. Samo je ušao do sredine prostorije, osmotrio goste i požurio napolje kao da nije želeo da bude primećen.

U istom trenutku Dok je ispio piće, ostavio novčanicu na šank i požurio napolje. Pogledao je niz ulicu, ali malog čoveka nigde nije bilo. Za tren je zastao ne znajući šta da radi... Nepoznati čovek ga je zainteresovao mada nije znao zbog čega. Iako je bio siguran da ga nikada nije video, njegove crte lica su mu se učinile poznate.

Korakom dokoličara pošao je niz ulicu sve do štale, proverio da li mu je konj dobroa nahranjen i istimaren, a onda se vratio u svoj hotel. Išao je nogu pred nogu i zastao na odmorištu spoljnih stepenica i glasno uzdahnuo: bio je do grla sit ovoga grada i pozeleo da ga napusti. No, tako nešto nije bilo moguće. Pomislio je na Kruove, Kumbasa, Klaba Pajrija i Sigela, ali najviše na Kerol Oksli. Naime, ta prelepa devojka nije pripadala ovoj sredini, a još manje je zasluživala muža poput kukavnog Ejba Kendala. Pored toga, morao je da sazna sve što može o Pajrijevom bratu i nekako utvrdi nije li on čovek koga traži.

Još uvek je zamišljen, stajao na odmorištu i osluškivao. Onda se u dvorišnom delu saluna začuo kretanje. Neko je iznenada pripucao, a zatim je ugledao jednog čoveka kako beži

i Klaba Pajrija sa petoricom drugih koji su ga gonili. Nekoliko trenutaka ih je pratio pogledom zaključujući da neće proći mnogo vremena pre nego što Pajri otkrije skrovište nepoznatog begunca i ubije ga.

No, ubrzo je shvatio da se dešava nešto neobično. Umesto da brižljivo pretraži dvorište saluna, Pajri je poslao ljude da obidu zgradu, neprestano mlatarajući rukama i vičući piskavim glasom. Za to vreme je begunac, onaj čovek kog je za tren ušao u salun, istrčao iz svog skrovišta i požurio u dvorište susedne trgovine koja se graničila sa salunom. Nije mu bilo teško da se onako sitan provuče kroz ogradu i puzeći odmakne kroz dvorište i to tako spretno i samouvereno, baš kao neko ko dobro zna šta radi i kuda ide. Nešto kasnije izašao je iz dvorišta i pored zgrade štale stigao do glavne ulice. Tu ga je Holidej izgubio iz vida. Zato je rešio da siđe do predvorja i sazna šta se desilo.

Stigavši do poslednje stepenice, Dok se trgao, jer se begunac odjednom pojavio pred njim. No, to je trajalo samo tren; čovek je mirno prošao kroz predvorje, a onda se uz stepenice popeo na sprat. Dok je mogao da čuje odjek njegovih koraka u hodniku, a onda se sve utišalo...

Zastavši kod recepcije, Dok je uze registar gostiju i počeo da čita imena. Veoma brzo je našao ono što je tražio: bilo je to ime upisano posle njega i ono je glasilo Džejms Vilson.

Tek sada ga je ovaj neobičan događaj zainteresovao, pa je sam sebi

obećao da će ispitati šta se stvarno dogodilo.

* * *

Dok Holidej je lako našao sobu u koju je ušao nepoznati čovečuljak. Pazeći da ne pričini ni najmanji šum, prišao je vratima i pogledao kroz ključaonicu. Video je jedan deo sobe, krevet i nepoznatog koji je okrenut leđima bio zauzet nečim. U trenutku je pomislio da uđe unutra i iznenadi ga, ali u tom slučaju nepoznati bi najverovatnije potegao, a to je svakako hteo da izbegne.

Onda mu se pogled zadržao na balkonskim vratima. Odatle se mogla lepo osmotriti unutrašnjost sobe, samo je bilo pitanje kako do njega da dođe. Okrenuo se oko sebe, osmotrio hodnik i odmah prišao vratima susedne sobe. Lako ih je otvorio uz pomoć noža, prošao kroz sobu i lagano povukao balkonska vrata. Odahnuo je kada su se odmah otvorila i izašao na balkon. Zadovoljno se osmehnuo videvši da su balkoni skoro spojeni tako da se za tili čas našao na susednom balkonu. Iako su staklena vrata bila zatvorena, mogao je da osmotri celu sobu, jer mali neznanac nije zatvorio kapke niti da navuče zavese. Dok je pažljivo provirio i ugledao malog crnokosog čoveka koji je bio toliko obuzet svojim poslom da nije primećivao ništa oko sebe. To je bilo i normalno, jer je na krevetu ležala gomila novca koju je on šakama trpao u otvorene bisage. Kada je

ubacio sav novac, nastavio je da vadi zgužvane novčanice iz košulje.

Pre nego što je završio svoj posao, nepoznati je postao svestan da ga neko posmatra. Ne čekajući ni trena pošao je rukom ka opasaču i podigao glavu, ali se zaustavio u pokretu našavši se pred otvorenom cevi Holidejevog zapetog kolta. U uzbuđenju je prevrnuo bisage sa kreveta i novčanice su se razletele po podu. Lice mu je bilo iskrivljeno od zaprepašćenja, straha i ljutnje. Ispustio je u futrolu već upola izvađen revolver i podigao ruke uvis.

Holidej ga je neko vreme mirno posmatrao, a onda glasno dobacio.

– Otvori vrata.

Neznanac ga je poslušao bez protivljenja, tako da je ušao i leđima se naslonio na vrata.

– Čini mi se da taj novac ima Sigelov pečat, druškane?

Maleni lupež nabra čelo.

– Ko ste vi, dođavola? – upitao je.

– To uopšte nije važno, ali ipak ću vam reći. Zovem se Džonatan Lonsdejl – dobaci Dok, neprestano ga sa pažnjom odmeravajući. Osećao je da je na tragu nečeg zanimljivog, ali je iz iskustva znao da mora biti veoma oprezan i lukav kako bi saznao sve što ga zanima.

– Pa šta hoćete od mene, Lonsdejl? – zapita čovek još uvek ubrzano dišući.

– Posmatrao sam vas, mister.... Vi ste Vilson, zar ne?

Nepoznati se namrštio, nakrivio glavu na jednu stranu i procedio.

– Vi ste neki pametan čova koji sve zna?

– Nije bilo teško saznati vaše ime. Pročitao sam ga dole u knjizi gostiju. Upisali ste se sinoć i niste se pojavljivali sve do jutra. Nedavno sam posmatrao kako ste umakli Sigelovim ljudima.

– I šta sada, mister?

– Ništa.

– Ako mislite da me ucenjujete i tražite podelu plena, onda ste stvarno čaknuti. Ovog novca sam se dočepao posle velikih muka.

– Meni se čini da je sasvim suprotno i da ste ga prigrabili vrlo lako. Niko nije pripucao sve dok niste pobešli, a i onda vam je Klab Pajri olakšao posao jer je odvukao gonioce na suprotnu stranu. Kako sam ja video celu stvar, čini mi se da vam je Pajri dosta pomogao – konstatova Holidej i vragolasto se osmehnu.

Vilson je prihvatio ovaj ton i malo se opustio.

– Vi ste čovek koji ništa ne gubi iz vida – odvratio je veselo.

– U ovom gradu se drugačije ni ne može – odvrati Dok mirno. – Što se novca tiče, meni je sasvim svejedno što se opljačkali Sigela. Novac neću dirati, mada to mogu da učinim pošto je jasno da ne bi mogli da me sprečite. Jednostavno, nisam zainteresovan i treba da ste srećni zbog toga. Trenutno me najviše zanima činjenica da ste u dobrim odnosima sa Klabom Pajrijem. Ako je to tačno, onda ćete moći da mi pomognete.

– Kako? – zapita Vilson brzo, premeštajući se s noge na nogu.

– On ima brata. Da li ga poznaješ ili pak znaš gde se nalazi?

– A zašto vam je on potreban, mister?

– Privatna stvar. Dakle, poznaješ li ga?

– Moje oči ga nikada nisu videle.

Holidej izvuče iz džepa poternicu sa fotografijom i pruži je Vilsonu.

Ovaj je okrenuo prema svetlosti koja je dopirala kroz otvorena vrata, dobro zagledao poternicu.

– Ne poznajem ga – kazao je vraćajući je. – Nikada ga nisam video.

– A jesi li ikada čuo za Džejmsa Pajrija?

– Ne, nikada nisam čuo za njega. Bolje reći, nisam ni znao da Klab ima brata.

Dok stisnu šake u pesnice. Vilson je bio tvrd orah, obazriv i lukav tip.

– Nisi znao? Kako si onda dobar sa Klabom?

– To je moja stvar.

– A ja mislim da je sada i moja. Dakle, slušaj me dobro, Vilsone. Ne želim da zaoštravam stvari, a to će se dogoditi ako ne budeš iskren i ne kažeš mi sve što znaš. Kao što sam rekao, za novac nisam zainteresovan. Što se mene tiče, možeš opljačkati Sigela do gole kože. Mene interesuje ono što sam te pitao!

– Ja sam vam rekao istinu, mister – odvrati Vilson iznervirano. – Pajri je dobar pajtaš za ovaj posao, ali ne znam mnogo o njemu.

– U redu. Ja sada odlazim. A ti? Napuštaš grad?

– Naravno. Ne bih voleo da me Sigel nanjuši.

– Zar? Pa opljačkali ste ga jedanput, zašto ne biste opet?

– Zato što to nije moj stil, mister. I... ako držite reč...

– Hoćeš da kažeš da je najbolje da odem?

– Tako bi bilo najbolje.

– U redu – odvratio je Dok, lagano se povukao do vrata i izašao napolje. Lagano je hodao hodnikom, spreman da se okrene i pripuca na svaki sumnjiv šum. Ali, ništa se nije čulo. Prošao je hodnikom i zastao na vrhu stepenica koje su se spuštale ka predvorju. Baš u tom trenutku vrata su se otvorila i unutra je uletela Kerol Oksli. Ugledavši ga, potrčala je gore preskačući po dve stepenice, sva uzbuđena i očajna.

– Ne idite u salun, mister Lonsdejl!
– povikala je uhvativši ga za ruku. – Uzmite svoga konja i bežite iz grada!

Dok je začuđeno odmeri. Šta se desilo sa onom odmerenom elegantnom devojkom koja je vodila računa o svakom pokretu? Ovo kao da je neka druga osoba, ovako uznemirena, uzbuđena i... neočekivano neposredna.

– Šta se desilo, mis Oksli? Zašto ste tako uznemireni?

– Oh, Sigel je maločas premlatio Ejba! Znao ga je opljačkao i u ljutnji je optužio Ejba da je bio nepažljiv.... A onda je pomenuo i vas. U stvari, ubeđen je da ste na neki način umešani u pljačku i naredio je ljudima da vas ubiju! Ubeđen je, a niko u

gradu neće ni mrdnuti prstom da vam pomogne. Oh, bože, još nikada nisam videla nekoga tako gladnog osvete!!

Dok je pogledao prema kraju hodnika i vratima koja su vodila na spoljne stepenice. Iako mu je pretila opasnost, nije bio preterano zabrinut. Uostalom, iz sličnih situacija se izvlačio već toliko puta...

Onda je pogledao u Kerol i obuzela ga je neka blagost.

– Dakle, sve ste mi oprostili mis Oksli. A ja sam mislio da ćete me mrzeti i da kako ste ono izjavili, želite moju smrt.

Devojčino lice planu rumenilom.

– Ostavite sada to, mister Lonsdejl – kazala je skrećući pogled u stranu.

– Zar ne shvatate da sada ima mnogo važnijih stvari od taštine? Ko načno sam shvatila ko su Sigel i njegovi saučesnici, a pošto im se suprotstavljate, znam da u vama ima nečeg dobrog i plemenitog. Zato sam prešla preko svega i došla da vas upozorim.

Holideju je devojka u momentu bila strašno draga, pa je rešio da se uozbilji.

– A šta ćete vi, mis Oksli? Hoćete li pobeći iz grada?

Ona slegnu tamenima.

– Ne znam ni sama. Istina, najveća želja mi je da odem što dalje odavde, ali to nije tako lako. No, ipak ću pokušati.

– A Kendal? Ide li i on sa vama?

– Ne, ne verujem. I htela bih da znate da ga ne ostavljam zbog toga što je u opasnosti, odnosno, što je došao u sukob sa Sigelom. Ne, to nikako. Da

je samo to, verovatno bih ostala da mu pomognem. No, još ranije sam odlučila da mu pobegnem, jer on nije čovek kakvim sam ga smatrala.

– Da, dobro, mis Oksli, nadam se da ćete tamo gde odete naći ono što ste tražili. I još jednom, mnogo sam vam zahvalan što ste me opomenuli.

Njeno lice sinu.

– Znači li to da ćete i vi otići?

Dok je odmahnuo glavom i pogledao je pravo u oči.

– Ne – izustio je najzad. – Ne mislim da odem, bar za sada.

– Ali zašto? Ako ostanete, sigurno će vas ubiti! Ovde ste sami protiv svih. Njih je mnogo, a vi sami i bez prijatelja, osim možda Kepa.

– I vas – dodao je Holidej blago. – Ili sebe tu ne računate?

Ona je ponovo pocrvenela ali je smogla snage da ga pogleda u oči.

– Računam, mister Lonsdejle, ali vi od te računice nemate nikakve koristi. Jer, u onome što će se desiti, ja ne mogu da vam pružim nikakvu pomoć. Zato vas molim da još jednom razmislite; zbog čega bi ostajali i uzalud gubili glavu.

– Moram da ostanem još neko vreme i pokušam da pronađem čoveka koji je ubio unuka mog dragog prijatelja, mis Oksli. Dao sam reč da ću zločinca privedi pravdi i to ću učiniti, bez obzira da li ću tom prilikom ugroziti i svoj život. Ali, ostavimo sada te stvari. Biće bolje da se rastanemo kako nas niko ne bi video zajedno.

Međutim, Kerol je i dalje nepomično stajala, očigledno se boreći sa su-

zama. Ipak, uspela je da se pribere i skrivajući pogled, promrmrljala nešto kao „zbogom”, a onda požurila prema svojoj sobi.

Dok je lagano sišao niz stepenice mahinalno proveravajuću revolver. Znao je da ide u susret obračunu i da će se opet, kao i toliko puta pre toga, naći na opasnoj ivici između života i smrti. No, bez obzira na to ruka mu je bila sigurna, a slaba nervoza uobičajena i sasvim zanemarljiva.

Izašao je na ulicu i ugledao šerifa Nana koji mu je išao u susret. Izgledao je mirno, mada se Doku učinilo da mu je na licu za trenutak pročitao nesigurnost i zebnju. Kada mu se približio na svega korak dva, šerif je neočekivano izvukao kolt i uperio ga na njega.

– Uhapšen si, Lonsdejle! – povikao je.

Džordžijanac ga prezrivo odmeri.

– A pod kojom optužbom? – upitao je ravnodušno.

– Pljačka.

– A šta sam to opljačkao, Nane? Banku?

– Sa bankom je sve u redu. Ali, tebe su videli kada si ušao u Sigelovu poslovnicu i odatle izašao sa hrpom novca iz njegove kase.

– A ko me je to video?

– Mnogo njih, čitavo tuce ljudi. Tu je Klab Pajri, Hamer, Farbes...

– I svi ti koji su me videli pustili su me da na miru odem, Nane? – zapitao je Dok sa još većom ravnodušnošću i prezirom, ovoga puta i sa malom dozom nezadovoljstva.

– Pobegao si, Lonsdejle, pobegao si im! Uostalom, neću ovde da se raspravljam! Hoću da mi predaš revolver i pođeš sa mnom u zatvor! I nemoj mi praviti nikakve neprilike, jer sam odlučio da te u protivnom jednostavno ustrelim. Zapamti to i mirno izvadi revolvere... Samo sa dva prsta...

Rekavši to, on obrisa znojem orošeno čelo ne skidajući pogled sa ovog nezgodnog protivnika. Iako je držao isukan revolver, ipak nije bio siguran u sebe pitajući se hoće li, ako stvari krenu naopako, imati snage da zapuca...

No, Holidej ga je iznenadio što je učinio baš ono što mu je rekao. Sa dva prsta je izvadio revolvere i mirno mu ih predao. Zatim je, ništa ne govoreći, prošao pored njega i lagano krenuo prema zatvoru.

Nan ga je nekoliko trenutaka nepomično posmatrao kao da ne veruje svojim očima. Onda se trgao i na pristojnoj udaljenosti krenuo za svojim uhapšenikom, još uvek obuzet nevericom da se sve ovo zaista događa.

Brzo su prešli ulicu i približili se zgradi zatvora. Holidej je bez zadržavanja otvorio vrata i ušao unutra, a Nan je požurio za njim. No, čim je prešao prag i koraknuo unutra, revolver mu je otet, vrata su se zalupila, a on sam je snažno gurnut prema zidu.

– Šta... šta se to dešava, Lonsdejle? – promućao je.

– Zaveži! – prasnuo je Dok, zgabio njegov revolver i ispraznivši ga za tili čas, bacio metke na drugi kraj pro-

storije. Zatim je vratio šerifu prazan revolver i dodao.

– Ostavi ga tu gde je i ne miči se!

Pošto je obavio ono najvažnije, Dok je prišao prozoru i pažljivo osmotrio ulicu. Sve je bilo mirno i pusto, osim nekoliko građana koji su ćaskali na tremu ispred saluna i koji su bili svedoci njegovog hapšenja i odlaska u zatvor.

– Ovo sa mnom je bila Sigelova ideja, zar ne? – upitao je okrenuvši se prema šerifu.

– Jeste – odvratio je čuvar zakona krijući pogled. – Njegovi ljudi su priložili dokaze i... šta sam drugo mogao? Kada neko podigne optužbu koju pri tome potkrepi dokazima, šerif to mora uzeti u postupak. Uostalom, za to sam plaćen, zar ne?

Holidej nervozno podiže ruku.

– Nemoj mi se predstavljati kao neki pošten čuvar zakona jer ti to nisi, Nane! Dakle, bilo bi ti bolje da ćutiš. Sada ću te zaključati u ćeliju gde ćeš imati vremena da razmisliš. Kada i ako te budem pustio, uzjahaćeš konja i nestati iz grada. Jesi li me razumeo?

Ovo je bio drugi šok za Nana, koji je jednostavno ostao bez reči. Hteo je da se suprotstavi, ali iz grla nije izlazio nikakav glas. Očajnički je uzdahnio pustivši da ga Holidej povuče ka vratima koja su vodila u hodnik, otvori ih i ugura u prvu ćeliju.

– Ovde ću te zaključati, a ti vodi računa! – dobacio je Dok hladno. – Ako pustiš samo jedan glas pre nego što se vratim, znaj da će ti biti poslednji!

Rekavši to vratio se u kancelariju i odahnuo – znao je da pravi obračun tek predstoji. Odmah zatim obuzelo ga je predosećanje bliske opasnosti. Zastao je i pogledao prema zadnjim vratima pošto mu se učinilo da čuje neki šum. Trenutak kasnije, vrata su se otvorila i on je u magnovenju potegao revolver. Podigao je glavu i na pragu ugledao dva Sigelova čoveka koja su, zaslepljeni bleskom sunca, stajali i zurili u polutamnu prostoriju. Stajali su tamo otprilike delić sekunde pre nego što si ga ugledali. Onda su njihovi revolveri zagrmeli.

I baš taj delić sekunde koji im je bio potreban da se prilagode bio je Doku više nego dovoljan. Pre nego što su zapucali on je skočio u stranu i kuršumi su prozviždali u prazno. Onda je njegov revolver poskočio i hici su „presekli” zagrejani, ustajali vazduh zatvora pogodivši pritom oba napadača na vratima. No, on je nastavio da puca sve dok obe prilike nisu, uvijajući se i trzajući, pale na pod i ostale tamo bez pokreta.

Holidej je odahnuo još uvek stojeći na istom mestu i pitajući se ima li ih još. Nije ni stigao da bilo šta preduzme kada su se ulazna vrata sa treskom otvorila i kroz njih, pucajući iz revolvera, uleteo unutra Klab Pajri.

Jedan kuršum okrznuo je po rame-nu, pa se munjevito sagnuo, skočio malo unazad, dograbio kvaku zadnjih vrata i širom ih otvorio. Odmah zatim se bacio napolje otkotrljavši se u stranu.

U dvorištu ga je pucnjavom dočekao čovek sakriven iza nekog praznog sanduka. Prepoznao je u njemu malenog Vilsona, sa nekoliko hitaca ga naterao da se povuče, a onda sam šmugnuo prema obližnjoj štali.

Uleteo je unutra najbrže što je mogao i iz najbližeg pregratka zgrabio Nanovog konja, bacio se na sedlo i jurnuo napolje.

Čim je izašao na brisani prostor zasuli su ga kuršumi. Prvi su dopirali iz pravca zadnjih vrata zatvora, a drugi sa bočnog kraja štale. Nije se suprotstavljao, već je plegao po konjskom vratu i pojurio što je brže mogao. Jahao je punom brzinom do saluna, oštro skrenuo i tek kada se našao u sporednoj uličici, skočio sa konja pustivši ga da odjuri ka izlazu iz grada. Preskočivši ogradu, zavukao se u visoku travu dvorišta koje se nalazilo iza saluna i tu ostao pritajen, bez pokreta.

Sada je bilo jasno da je vreme slobodnog pojavljivanja na ulicama Hevena zauvek prošlo.

* * *

Ostao je nepomično da leži sve dok izdužene senke krovova nisu sasvim prekrile dvorište i odagnale svaki trag svetlosti. To vreme je iskoristio da se u potpunosti odmori znajući da će mu uskoro biti potrebna sva snaga i energija.

Napokon je ustao i prišunjao se zadnjem delu zgrade u kome su se nalazile Sigelove poslovne prostorije. Pri-

tajio se pored prozora i uskoro začuo jasan glas Kerol Oksli.

– Ne možeš me prisiliti da ostanem ovde, Ejbe! – govorila je žustro. – Odlazim i nema ništa što bi mogao učiniti da me sprečiš.

– E, znaj da nećeš otići, gospođice. Potrošio sam mnogo novca da te ovde smestim, odenem te i hranim. To je gomila novca, draga moja. Zar misliš kako ću dozvoliti da mi takva investicija ode u vetar?

No, ona se nije predavala.

– Ostaviću ti haljine i otići ću u ovom u čemu sam došla – dobacila je. – I znaj da ne želim ništa od tebe. Novac za stan i hranu ću ti vratiti čim budem mogla.

Zavladala je tišina pa se Dok još više približio prozoru želeći da proveriti šta se dešava. I nije se iznenadio ugledavši Kerol koja se svim silama trudila da se izvuče iz Ejbovog zagrljaja. No, to nije bilo baš lako pošto je Kendal bio mnogo jači tako da se devojci nije pisalo ništa dobro.

Shvativši da mora da se umeša, Dok provuče ruku sa revolverom kroz prozor i dobaci.

– Sada je dosta! Prestani da malteretiraš tu devojkicu, Kendale!

Ovaj se trže, ljutito se okrete i osmotri Holidejevo lice na prozoru.

– Šta ti, dođavola, hoćeš, Lonsdejele? Zar ne znaš da te traže po celom gradu?

– Tako nešto sam i prepostavljao, pa me stoga i ne brine. Hajde, pusti sada mis Oksli.

– Idi do đavola! – odvratio je Kendal i hrabrošću neuobičajenom za njega, dograbio je Kerol i privukao je ispred sebe. No, ni devojka nije stajala skrštenih ruku; iz sve snage je zamahnula nogom i vrhom cipele ga udarila po cevanici. Kendal je jauknuo, a ona se otrgla i odskočila u stranu.

Na to je Holidej preteći dobacio.

– Nemoj da napraviš još jednu grešku, Kendale. Lagano i sa dva prsta izvuci revolver, a onda ga položi na pod.

Pošto ga je ovaj bez reči poslušao, Holidej pogleda u devojkicu i dobaci.

– Mis Oksli, dajte mi revolver, a onda otvorite vrata. Ne mogu da uđem odavde zbog rešetaka.

Nije ništa rekla, ali je požurila da uradi sve što joj je rekao čovek si-voplavih očiju. Dok ju je posmatrao osećajući kako ga ponovo obuzima osećanje nežnosti. No, pre nego što se udaljio od prozora, naredio je Kendalu da se ne pomera.

– Samo da ti kažem da ću stići do vrata pre nego što uspeš da pobegneš kroz hodnik, druškane. A onda, onda ću te ubiti! – dodao je i nestao sa vidika.

U nekoliko skokova Dok je stigao do vrata hodnika i osvrnuo se za sobom. Sve je bilo pusto, mada se u prednjem delu zgrade, u salunu, čulo neko kretanje. Brzo je ušao u hodnik i za tren stigao do vrata sobe u kojoj su se nalazili sada već bivši verenici. Ušao je unutra i pokretom ruke dao znak Kendalu da sedne.

Kerol je stajala i posmatrala ga sa mešavinom straha, nežnosti i zahvalnosti.

– Za vas je opasno da budete ovde, mister Lonsdejle. Kao što je Ejb rekao, Sigel i njegovi ljudi vas traže po celom gradu. Čuli smo da su dobili naređenje da pucaju čim vas ugledaju.

On klimnu glavom.

– Hvala na upozorenju, ali mislim da je za mene ovo sada najbezbednije mesto, mis Oksli. Osim toga, blizu sam saluna gde će se, kako se nadam, ubrzo pojaviti neko od Sigelovih revolveraša. Kada budu došli, reći ću im nešto što će ih naterati na razmišljanje. Ako se stvari budu kretale kako valja, možda će okrenuti leđa Sigelu i ostaviti ga da se sam bori za svoju stvar.

Kendal se nakašlja.

– Na to nemoj računati, Lonsdejle – dobacio je tiho. – Pajri nikada neće odustati. Ponizio si ga više puta i sada žarko želi da te ščepa za gušu.

Dok se namršti.

– Znaj da je ta želja obostrana, Kendale. A sada zaveži i odgovaraj samo na ono što te pitam! Dakle, dobro me slušaj! Neki mali, tamnopusi čovek po imenu Vilson nedavno je došao u grad. Jutros je opljačkao Sigela...

Kendal se zaprepašćeno trže.

– Bio sam u hotelu i gledao svojim očima.

Ejbovo lice iznenada sinu.

– Zašto onda ne pođemo i potražimo Sigela? Kada mu to saopštiš, sigurno je da će se sasvim promeniti!

– Pajri nas neće pustiti ni da mu pridemo, jer je u dosluhu sa Vilsonom – odvrati Dok kratko.

– Klab u dosluhu sa Vilsonom? – ponovio je Kendal kao bez daha, dok mu je lice prebledelo, a čelo se orosilo znojem.

Posmatrajući ga i osetivši više nego ikada njegov strah, Kerol se lecnu. Zar je to čovek kome treba da poveri svoju budućnost? Strah koji mu se video u očima izazavao je u njoj osećaj mučnine i potvrdio joj da je odluka o odlasku iz grada i raskidanju besmislenih zaruka najbolja koju je mogla doneti.

– Da, baš tako – ponovio je Dok. Pajri je pomogao Vilsonu prilikom pljačke, a ovaj mu je vratio kada me je šerif uhapsio i hteo da me ubije u zatvoru. To si sigurno čuo, zar ne?

– Naravno da jesam, Lonsdejle. Pošto si mu ubio dvojicu najboljih revolveraša, Sigel je urlao kao blesav. Nervozan je i ljut i dosta mu je gubitaka. Neke si pobio ti, a trojicu je izgubio Pajri kada je krenuo u obračun sa Kumbsom i njegovom grupom....

– To je odlično – prokomentarisao je Holidej naslonivši se na dovratnik i kroz odškrinuta vrata pogledao prema zadnjim vratima saluna. Što se tiče dvorišta, ono je još uvek bilo pusto i svuda okolo vladala je duboka tišina.

– Vraga odlično! – odbrusio je Kendal. – Nisi video Sigela kako besni i ne znaš na šta je sve sposoban! Uostalom, on još uvek ima četvoricu revolveraša ne računajući Pajrija. Misliš li da protiv njih imaš bilo kakavu šansu?

– Kada sam stigao ovamo, na Sige-
lovom spisku bilo je tuce revolveraša
uključujući tu i Vesa Tardija, Kenda-
le..Sada je taj broj drastično smanjen,
a ja nisam zaradio ništa osim manje
ogrebotine na ramenu. Kako ti to
izgleda, Ejbe?

Kerol je tek sada zapazila tanak
mlaz krvi koji se slivao niz Holideje-
vu šaku. Prišla mu je, hitro zavrnila
rukav i pogledala ruku. Njen blag i ne-
žan dodir izazvao je kod Doka prijatne
žmarce.

– Sve je u redu, mis Oksli – rekao
je mirno.

– Da – složila se sa uzdahom.
– Izgleda da je zaista samo ogreboti-
na... Ipak bih mogla da vam očistim i
previjem ranu....

– Mislim da nije potrebno, mis.

Slušajući ih, Kendal se naljuti i lju-
tito promrmlja.

– Proklet da sam, Kerol, ali mislim
da tvoje ponašanje nije u redu! Zašto
to isto nisi učinila kada me je Kumbs
nedavno povredio u salunu?

– Zato što tako nešto ne zaslužuješ,
Ejbe!– odvrati devojka prkosno.

– Aha, znači da je Lonsdejl umesto
mene. da, da... Video sam šta si sve
radila i kako si se trudila da razgova-
raš sa njim svaki put kada ti se pruži-
la šansa. Nisam ja slep, draga!

– Ali si zato glup, a to je još gore
– odbrusila mu je, izvadila iz jedne fio-
ke belu tkaninu, pokvasila je vodom i
prišla da očisti Holidejevu ranu. Kada
je završila, drugim komadom je obavi-
la ranu, čvrsto je poritegnuvši..

Holidej kratko klimnu glavom, a
onda se okrete prema Kendalu.

– Još uvek nisi video Pajrijevog bra-
ta, čoveče?

– I da sam ga video sada ti ne bih
rekao, Londsdejle.

– A šta znaš o Vilsonu?

– Ništa – odvratio je, a onda, suo-
čen sa pronicljivim i ledenim Doko-
vim pogledom, brzo dodao:– Ako baš
hoćeš da znaš, ja ga do pre nekoliko
časova zaista nisam ni video. Tada su
on i Pajri pravo iz saluna pošli da te
srede.

– Sigel je to naredio?

– Naravno.

– Da li Sigel misli da sam ga opljač-
kao?

– Pa, Pajri mu je rekao da te je vi-
deo – odbrusi Kendal cinično. – Zašto
Sigel ne bi verovao Pajriju? I zašto mu
je ne bih poverovao?

Dok ga je neko vreme hladno od-
meravao, a onda se osvrnuo po odaji.
Pogled mu se zadržao na komadu ko-
nopca bačenom u ugao.

– Onda ću morati da te neutrališem,
Kendale. Ako nisi dovoljno pametan
da neke stvari shvatiš, moraću da te
onemogućim. Mis Oksli, dodajte mi
onaj konopac!

Kerol začuđeno nabra obrve.

– Da vam dodam konopac? Zašto?

– Hoću da isključim Kendala iz ak-
cije, mis Oksli. Ne želim da mi smeta i
plete mi se oko nogu kada krenem na
Sigela. Zato ću ga vezati tako da ga
možete držati na oku. Ako pokuša da
se oslobodi, lupite ga po glavi! Možete
li to učiniti, mis Oksli?

Devojka se dvoumila samo nekoliko sekundi. Nije ništa odgovorila, ali je bez reči otišla po konopac i pružila ga Doku.

Kendal ju je zaprepašćeno posmatrao.

– Šta je, okrećeš se protiv mene, Kerol? Pomažeš jednoj bitangi i revolverašu koji ide po gradu i puca na ljude? Zar te njegova zlodela nisu uplašila?

Devojka prkosno isturi bradu.

– U početku su me uplašila, ali kada sam video kakav je čovek Kord Sigel i kakvi ste svi vi oko njega, onda... onda sam ga u potpunosti razumela i našla opravdanje za takve postupke. Ako mister Lonsdejl nastavi da se bori protiv Sigela, ja ću u toj borbi stati na njegovu stranu. I zato te molim da mi ne pričinjavaš neprilike, Ejbe, jer ću u tom slučaju biti prinuđena da učinim i ono što ne bih želela.

Kendal nije odgovorio. Nije se ni opirao kada ga je Holidej vezao i ćutke je gledao kako Dok proverava njegov revolver i daje ga devojci.

– Ako bude potrebno tresnite ga drškom po glavi – savetovao je Holidej, posmatrajući veliki revolver u njenoj nežnoj ruci. – Pretpostavljam da se do sada niste susretali sa ovim, ali... sada morate biti svesni da se nalazite u osinjaku. Stvari su ozbiljne i oružje vam može zatrebati – dodao je i pogledao napolje.

Senke su se izgubile i na dvorište se spustila noć.

On je lagano otvorio vrata i izašao u hodnik. Bio je mračan tako da je nekoliko minuta nepomično stajao pokušavajući da se privikne na tamu. Zatim je polako došao do sporednih vrata za ulaz u salun i pokušao da ih otvori. No, bila su zaključana.

Mahinalno je odmahnuo rukom i pošao nazad; bilo mu je jasno da je Sigel oprezan i da je zaključao vrata želeći da predupredi bilo kakva iznenađenja. Zato je oprezno izašao i nastavio da se šunja pored saluna, polako napredujući mračnom sporednom ulicom. Kroz glavu mu je preletalo stotinu različitih misli, ali najviše od svih mučio ga je mali Džejms Vilson. Pitao se, naime, zašto taj lupež nije napustio grad noseći ukradeni Sigelov novac? To bi bilo sasvim normalno jer je uradio šta je želeo. Zašto se tako brzo predomislio i pridružio Pajriju i ostalim Sigelovim ljudima? I zbog čega bi učinio tako nešto?

Pažljivo je zastao kod jednog bočnog prozora i pogledao unutra. Iako je okno bilo zaprljano, odmah je ugledao Kepa kako mehaničkim pokretima briše šank, a preko puta njega Korda Sigela koji je držao piće i zamišljeno gledao u jednu tačku.

Sada bih mogao da ga skinem i završim jednom za svagda, pomislio je Dok. Ali to nije njegov stil, pa nije ništa preduzeo već je nastavio da čeka. Vreme je prolazilo, a ništa se nije događalo. Samo je Kep i dalje uporno brisao blistavo čist šank...

Uskoro se na trotoaru začulo trupkanje čizama pa se on žurno udaljio od prozora i kruga svetlosti i priljubio se uz ogradu na suprotnoj strani ulice.

Sada je prepoznao dvojicu koja su prilazila: bili su to Vilson i Pajri.

– Ne bi trebalo da misliš o njemu, Džejmi – govorio je Pajri. – Mislim da bi bilo najbolje da si odjahao i da smo se našli na dogovorenom mestu.

Maleni Vilson je energično odmahnuo glavom.

– Ne, neću to da učinim iz više razloga. Pre svega, verujem da Sigel ima još novca, a drugo.... Pa, računam da će se Lonsdejl pre ili kasnije setiti ko sam i poći da me goni. A to nikako ne želim. Dakle, ako mora da dođe do sukoba, najbolje je da to bude sada i ovde.

Holidej je duboko udahnuo pokušavajući da shvati značenje ovih reči. Onda je iz glavne ulice neko pozvao Pajrija i lupeži su zastali okrenuvši se i čekajući da se na uglu pojavi neko od njihovih. I zaista, posle nekoliko trenutaka ugledao je Krisa Bitija, jednog od dvojice revolveraša koje je Kumbs zarobio odmah na početku sukoba sa Sigelom.

– Kord je naredio svima da noćas koriste samo glavni ulaz – dobacio je Biti. – Ne želi da bilo ko uđe sa druge strane jer se plaši neprijatnih iznenađenja.

Holidej je video kako je Klab Pajri prezrivo iskrivio usne.

– Dobro, dobro, u redu je – dobacio je sa podsmehom. – Nego... da li je neko od vas video Lonsdejla?

– Ne. Lično mislim da on više nije u gradu. Ako jeste, onda je našao odlično skrovište, jer bismo ga do sada već našli.

– A gde ste ga tražili? – upita Pajri lagano prilazeći. Vilson je ćutao idući nekoliko koraka za njim.

– Tražili smo ga po celom gradu. Pretresli smo sve: hotel, pansion, štalu, sve kuće od krova do podruma i... nismo ga našli... Zato tvrdim da više nije ovde.

– Nije otišao... – promrmljao je Pajri i okrenuo se prema Vilsonu očekujući da potvrdi njegovo mišljenje. No, ovaj je samo klimnuo glavom, izvukao revolver i proverio da li je pun, a onda ga lagano vratio u futrolu. Kada je zakoračio na drveni trotoar, senka nastrešnice zaklonila mu je lice i Holidej ga je ugledao iz profila, sa revolverom pripasanim samo sa jedne strane. U trenutku se ukočio i sa krajnjim zaprepašćenjem shvatio koga ima pred sobom.

Naime, Džejms Vilson nije bio niko drugi do Džejms Pajri, rođeni brat Klaba Pajrija. Bio je to čovek sa poternice, samo što je sada obrijao brkove i skinuo jedan revolver kako bi prikrio svoj identitet. Holidej je sačekao da sva trojica uđu u salun, a onda ponovo hitro prišao prozoru.

Sada je znao šta mu valja činiti.

Morao je da ubije Džejmsa Pajrija, jer je u ovom gradu to bilo jedino moguće rešenje. U Hevenu nije bilo pravog šerifa od koga bi mogao da zatraži da uhapsi zločinca, a tek kada bi on to odbio, došao bi u obzir međusobni obračun.

Samo, ovde je situacija bila mnogo teža. Ako se bude sukobio sa Džejmsom Pajrijem, sledi mu obračun i sa

njegovim bratom koji se ionako nije mogao izbeći. A onda i Sigelovi revolveraši...

Moraće i protiv njih, zaključiti i pritom duboko uzdahnu. Zar sudbina uvek mora da bude tako „blagonaklona”?

Opet sam protiv svih i opet borba na život i smrt...

Koraknuo je nazad u tamu i držeći se senki pošao prema zgradi zatvora u kojoj se nalazila šerifova kancelarija. Sva sreća, Nan je napustio grad. Nije znao kako je to učinio, ali ćelija je bila prazna i to mu je sada odgovaralo.

Ušao je unutra i nestrpljivo izvadio još jednu poternicu za Džejmsom Pajrijem koja se nalazila u fioci. Brzo je stavio prste na brkove i izustio tihu kletvu.

Bio je ljut na sebe što je toliko dugo bio slep.

* * *

– Gde je, do đavola, taj Kendal?
– planuo je Sigel.

– Negde napolju – odvratio je Kris Biti puneći čašu viskijem.

– Dovedi ga ovamo! – naredio je Sigel, a onda ustao i prišao tobožnjem Vilsonu. Nekoliko trenutaka ga je sumnjičavo odmeravao, a onda ga upitao:

– Šta ti imaš protiv Lonsdejla da si spreman da nam se pridružiš i večeras ga ubiješ, mister?

– Imam mnogo toga – odvratio je Vilson kratko.

– Znaš šta, izgleda da se nisi baš trudio, ha? Koliko se sećam, tamo kod zatvora pobegao je pored tebe, baš na tu stranu?

– Pobegao je pored svih nas koji smo se nalazili pored zatvora – dobacio je Klab Pajri braneći ga.

– Tebe nisam ništa pitao, Klabe – obrecnu se Sigel. – Pusti njega da govori! Hm... prvo sam bio opljačkan, a onda neko želi da mi se pridruži, a neće da kaže zašto. A taj baš nije vešt na pištolju pošto je pustio jednog nitkova da mu pobegne ispred nosa! Dakle, može biti da sam primio u družinu pogrešnog čoveka.

– Ja odgovaram za njega – ponovo se umešao Klab.

To je posebno iznervirao Sigela koji je počeo da viče.

– Prokletstvo, sada si me baš podsetio da moraš da odgovaraš i za samog sebe, druškane! Najpre si zabrljao sa Kumbsom i njegovim krdom, a onda... nisi se nikako pokazao kada je Lonsdejl bio sateran u zatvor. Zato bi trebalo da paziš kako se ponašaš i ne usuđuješ se da jamčiš za drugog.

Klab pocrvene i pogleda Sigela u oči.

– Džejmi je moj brat – dobacio je tiho. – Hajde, Džejmi – dodao je okrenuvši se prema bratu – izvadi poternicu i pokaži mu je. Dokaži ko si...

Džejms Pajri je izvadio iz džepa poternicu koju je Holidej ostavio u sobi i pružio je Sigelu.

– Kada sam saznao da je za mnom raspisana poternica – počeo je mirno – rešio sam da napravim neke male iz-

mene. Zato me na prvi pogled nećete odmah prepoznati.

Sigel ga je pažljivo odmeravao nekoliko minuta, a onda zadovoljno klimnuo glavom.

– U redu, sve se slaže, dokazao si svoju reputaciju revolveraša. Ali, kakve veze sa svim tim ima Lonsdejl?

– On me goni – odvrati Pajri hladno.

– Šta je on, lovac na ucenjene?

– Ne, nije to. Ja sam... ubio sam jednog mladića. Bilo je to posle pljačke banke i konj mi je bio ranjen. Svratio sam na obližnju farmu da se snabdem, a on se razgoropadio pa sam morao da ga sredim. Samo mi nije jasno kako je Lonsdejl saznao da sam to ja...?

– Zato si odlučio da ga se ratosiljaš jednom za svagda?

– Tačno tako – odgovorio je Džejms Pajri i pružio ruku da uzme bocu sa viskijem.

* * *

– Kendale, da li si tu?

Kerol je podigla cev revolvera, ali Kendal nije obratio pažnju na taj pokret. Naime, on nije verovao da bi se devojka usudila da puca.

– Da, ovde sam, dođi ovamo! – odvratio je.

– Reci mu da ode, Ejbe – šapnula je Kerol. – Nemoj me prisiljavati da upotrebim revolver – dodala je očajnički.

Ejb se pobednički osmehnuo.

– Sada je suviše kasno, Kerol. Pozvao sam ga i za tebe će biti bolje da budeš mirna i ne praviš gluposti.

– Sigel te zove da iz ovih stopa dođeš. Kendale! – doviknuo je Biti ponovo.

– Ne mogu! – odvratio je Kendal isto tako glasno. Kerol se uplašeno trgla shvatajući zašto to radi i šta mu je cilj. Hteo je da dozove Bitija i ona je bila potpuno nemoćna da ga u tome spreči.

Trenutak kasnije, u dugačkom hodniku su se začuli koraci, vrata su se otvorila i na pragu se pojavila silueta snažnog Krisa Bitija.

Ugledavši vezanog Kendala i Kerol sa revolverom u ruci, zbunjeno je upitao.

– Da đavola, šta se ovde događa, Kendale?

– Vidiš i sam. Moja verenica drži me zarobljenog. I šta misliš, na čiji račun? Pa za onog prokletog Lonsdejla koji je maločas bio ovde! Hajde, šta čekaš, odveži me!

Na Bitijevom licu prvo se mogla videti neverica. Ali, to je trajalo svega nekoliko sekundi. Iskusni revolveraš se brzo pribrao, munjevito zamahnuo nogom i jednim udarcem vrha čizme izbio revolver iz devojčine ruke. U dva koraka se našao na drugom kraju, podigao oružje sa poda, a onda brzo odvezao Kendala.

– Želim nasamo da razgovaram sa Kordom, Biti – kazao je Ejb brišući znoj sa čela. – Idi i reci mu da ga čekam.

Ovaj odmahnu rukom.

– Sve što želiš da mu saopštiš, reci mu sam – odbrusio je. – Meni je za danas dosta i sastanaka i poruka.

Kendal se samo namrštio ali nije rekao ništa. Zato mu je devojka koja se u međuvremenu malo pribrala, dobacila sa gorčinom.

– Znaj da ću te mrzeti do kraja života, Ejbe.

– Kako hoćeš, mala – odvratio je hladnokrvno. – Hajdemo, Biti.

Revolveraš pogleda u nju.

– Mislim da i ona treba da pođe sa nama – dobacio je i pre nego što je Kerol mogla da reaguje, čvrsto je uhvatio za mišicu i prosto izvukao iz sobe.

Za to vreme, Holidej je čuo galamu pa se došunjao do prozora i ulaza u hodnik, želeći da vidi šta se dešava. I stigao je u pravi čas.

Naime, Biti se taman približavao vratima vukući Kerol za sobom. U trenutku kada je jednom rukom otvorio vrata, a drugom pridržavao devojku, Holidej je povikao.

– Stoj, Biti! Da se nisi makao! Ako mrdneš i malim prstom, znaj da si mrtav!

Impulsivan i brz kao munja, Biti se okrenuo i hitro zapucao. Brzina je i ovog puta učinila svoje. Njegov metak je promašio, što nije bio slučaj sa Holidejevim koji je pogodio protivnika pravo u grudi. Mršavi revolveraš je otvorio usta da jaukne, ali mu je iz grla izašlo nešto nalik na prigušeno krkljanje. U samrtnom ropcu napravio je nekoliko nesigurnih koraka prema vratima, a onda se sručio na zemlju kao klada.

Čim je čuo pucnje, Ejb Kendal je pošao nazad u hodnik, pa prema sporednim salunskim vratima. Čuvši ga, Dok

se u magnovenju okrenuo, ali je lukavi Ejb zastao, zgrabio Kerol za ruku i stavio je ispred sebe kao štit. Onda ju je uzeo za ramena i gurnuo prema Holideju, a on sam potrčao mračnim hodnikom.

– Bežite, Kerol! – povikao je Dok. – Bežite u kancelariju i tamo se zaključajte!

Ona ga je poslušala, ali Kendal je već odmakao znajući da Holidej neće pucati sve dok devojka ne bude na sigurnom.

Tako je i bilo.

Kada je ponovo pogledao ka drugom kraju mračnog hodnika, Dok je začuo škljocanje brave i povukao se nazad.

Sada je samo trebalo da čeka.

* * *

Ejb Kendal je kao mahnit jurnuo kroz hodnik sa jedinom mislju da se spasi i izbegne Lonsdejlov metak. No, odjednom je zastao kao ukopan kada se zavesa sa vrata na kraju hodnika razdvojila, a zrak svetlosti iz potrolejke obasjao njegovu mršavu siluetu. Pred sobom je video Klaba Pajrija sa revolverom u ruci i odmah se setio njegove izdaje; u magnovenju je shvatio da mu od surovog revolveraša koji je potkradao čak i Sigela pretila velika opasnost.

To je znao i Pajri pa se nije dvoumio ni trenutka. Tako je prvi hitac pogodio Kendala u grudi, a drugi i treći u glavu. Mršavi Ejb je zaljuljao mlatarajući rukama, a onda je, saplićući se, pao na leđa.

Videvši to, Sigel je odgurnuo Džejm-
sa Pajrija u stranu i gadno opsovao.

– Za ima boga, zašto, Klabe? Pa...
toliko dugo si radio sa njim da si ga
morao prepoznati!

– Uleteo je u hodnik odmah posle
pucnjave – odvratio je Klab Pajri smr-
knuto. – Šta si očekivao od mene; da
sedim skrštenih ruku i čekam metak
iz Lonsdejlovog revolvera? Ne, to nisi
mogao da očekuješ od Klaba Pajrija.

– Dobro, de... Ali, još nam je mogao
koristiti.

Klab prezrivo iskrivi usne..

– Taj slabić i kukavica? Pa više je
bio zainteresovan za devojkicu nego za
sve ostalo! Video si kako je reagovao u
sukobu sa Kumbsom!

Sigel odmahnu rukom i, idući ka
zadnjim vratima, izvadi revolver iz fu-
trole.

– Odmah ćemo videti koga ima na-
polju – dobacio je krenuvši napred.
Klab ga je ćutke sledio, prethodno
se okrenuvši i uputivši bratu znača-
jan osmeh. Stalno gundajući, Sigel je
otvorio vrata i mlaz svetlosti iz hod-
nika obasjao je dvorište i nepomično
telo Krisa Bitija koji je ležao odmah
pored ulaza. Iznenadeno je ustuknuo,
preleteo pogledom po mračnom dvori-
štu i povukao se nazad.

– Sredio je i Krisa – kazao je tiho.
– Mora biti da je tu negde u blizini i
da nas vreba.

Klab je osmotrio tamno dvorište
preko njegovog ramena i prvi put od
kada je upoznao Lonsdejla, osetio ne-
što nalik na strepnju. Bilo je jasnije

nego ikada da je protivnik opasan i da
treba da se pripazi.

– Šta sada, Korde? – zapitao je.

– Moramo ga ščepati kako znamo i
umemo. Nećemo čekati, jer mu tada
dajemo priliku da nas slisti jednog po
jednog. Znači, moramo učiniti prvi ko-
rak.

Klab proverio svoje oružje i odvratio.

– Ne bi nam pomoglo da sada lunja-
mo po mraku, Korde – kazao je. – Zato
hajdemo unutra da se dogovorimo.

Sigel se isceri.

– Šta je, napustila te hrabrost, Kla-
be?

– Naravno da nije, ali neću dopustiti
da me ponesu emocije i tako posta-
nem laka meta. No, Lonsdejl će dobiti
svoje čim ga pronađemo.

Sigel nogom gurnu vrata i namršti
se. Klab je prepoznao izraz nelagodno-
sti i zabrinutosti na njegovom licu. U
tom trenutku se upitao da li je njegov
naredbodavac uistinu takva „zverka”
kakvom se predstavljao...

Nešto kasnije, kada su se svi okupili
u salunu, Sigel ih je pažljivo osmotrio
– Klab i Džejms Pajri, trojica revolve-
raša i on sam. I to svi protiv jednog
čoveka: Lonsdejla.

– Moramo se bolje organizovati i
isterati gada na čistinu. Klabe, ti uzmi
dvojicu ljudi i motri na glavnu ulicu,
jasno? A ti, Pajri – dodade i nevoljno
osmotri Džejm-
sa – uzmi jednog čove-
ka i pokušaj ponovo da pretreseš sve
u gradu.

– A šta je sa tobom? – zapitao je
Klab?

– Ja ću ostati ovde gde me taj nitkov može naći ako to bude želeo. Biću spreman da ga dočekam u svakom trenutku.

– To je odlična ideja, Korde – dobaci Džejms Pajri praćen začuđenim pogledom svoga brata kome se Sigelov plan nije naročito dopao. – Daj mi jednog čoveka i krećemo! Izaći ćemo kroz dvorište...

Sigel ga zahvalno pogleda; ovaj čovek je možda i zaslužio onakvu poternicu, zaključio je. U tom trenutku setio se šerifa Nana.

– Hej, ljudi, da li je neko video onog prokletog Emosa? Nigde ga nema! Zar ga niko nije pozvao da dođe ovamo?

– Nema smisla da ga tražite – dobaci Nor Forbes, jedan od revolveraša, čovek snažnih mišica i nesimpatičnog lica.

– A zašto, Forbese?

– Odjahao je iz grada.

– Odjahao? – začudi se Sigel.

– Da, odmaglio je pošto sam ga pret hodno izvukao iz ćelije. Rekao je da mu je dosta Lonsdejla, nas i ovoga grada.

– Pa zašto nisi reagovao i sredio hulju?

– Zato što me je držao na nišanu dok je pakovao stvari i odlazio. Prvo smo se lepo ispričali, a onda je izvadio oružje i zapretio mi da će pucati.

Sigel ponovo strašno opsova, a onda odmahnu rukom.

– No, nećemo sada o tome. Biće bolje da krenemo na posao! Dajem vam reč da će onaj ko likvidira Lonsdejla biti obilno nagrađen!

Klab Pajri je pozvao Forbesa i Gasa Starkija da pođu sa njim. Čim su njih trojica napustili salun, on je prišao glavnim vratima i dva puta ih zaključao. Zatim je glasno odahnuo i lagano prišao šanku. Tek tada je podigao glavu i kao da se iznenadio kada je ispred sebe ugledao krčmara.

– Da li mi se to čini ili se ti nešto smijuljiš, Kepe? – upitao je. – Zar ne vidiš koliko je situacija ozbiljna?

Ovaj slegnu ramenima.

– Nikada nisam mislio da je ubijanje ozbiljna stvar, Korte.

– Naravno da nisi pošto ti je najvažnije bilo da uzmeš od saluna zaradu koju si prikrivao. Nemoj misliti da sam glup i da ništa ne znam. Davao sam ti i previše prostora, da, da... Čak mi je i Kendal to nedavno zamerio. Ali to će prestati čim završimo sa Lonsdejlom...

– Ako završite – dobacio je Kep.

Sigel ga ošinu pogledom.

– Ti si se izgleda sprijateljio sa njim, druškane?

Kep ga pogleda pravo u oči.

– Sviđa mi se stav toga čoveka i mislim da si pogrešio što si se zakačio sa njim. Ovamo je došao samo da bi uhvatio Džejmsa Pajrija, čoveka koji je ubio unuka njegovog prijatelja. Zakleo se da će to učiniti i ubicu predati pravdi. Sve karte je držao otvorene i ništa nije tajio...

– Ubio je Vesa, zar ne?

– On ga je na to naterao.

– Odupro se Klabu kada je Kumbs bio sateran u ćošak.

Kep odmahnu rukom.

– Nije trebalo da Klab u sukob uvuče onu ženu. Koliko sam shvatio, tada si i sam smatrao da je dobro postupio. Onaj Kendal se poneo kao kukavica i nije stao u devojčinu zaštitu.

Sigel je neko vreme razmišljao, a onda se lukavo nasmešio.

– To je, dakle, razlog što je Kendal u poslednje vreme bio tako nervozan? Lonsdejl je, izgleda, počeo da se vrti oko njegove ženske! Hm... veoma interesantno... – dodao je, izašao iz saluna i uputio se niz hodnik.

Kep je još neko vreme brisao šank sjajan kao ogledalo, a onda ostavio krpu i lagano prišao bočnim vratima. Osvrnuo se oko sebe i povukao rezu kojom su vrata bila zatvorena. Nekoliko trenutaka je stajao kao da se dvoumi, znajući kako će Sigel reagovati ako vidi šta je uradio. Zatim se brzo vratio za šank i baš tada u salun je ušao Sigel gurajući ispred sebe Kerol Oksli. Ljutita devojka se nije predavala, već ga je snažno gurala od sebe dajući mu do znanja da ga se uopšte ne plaši.

Kep uze čašu i počeo da je briše, iako je bila potpuno čista. Valjda će se Lonsdejl uskoro pojaviti i pokazati im, pomislio je.

* * *

Dok Holidej je ugledao Klaba i još dvojicu sa revolverima u rukama kako se lagano šunjaju držeći se senki glavne ulice. Povremeni naleti noćnog povetarca dizali su oblačiće i tiho ih nosili dalje... Svaki put kada bi dunu-

lo malo jače, trojica su se bojažljivo osvrtala, zureći u mrak.

Holidej je znao da će sa njima izaći na kraj: pratio ih je nečujno, držeći se suprotne strane ulice, čekajući da se što više udalje od saluna. Znao je da će, kada budu daleko, njegove šanse da ih savlada biti znatno veće.

Sačekao je da Klab Pajri proveru ulicu i uđe u zatvor ostavljajući drugu dvojicu da čuvaju stražu. Kada je prišao bliže, prepoznao je Starkija koji je čuvao stražu blizu sporedne ulice i Forbesa koji je stajao blizu ulaza u zatvor.

Nekoliko trenutaka tišine i Dok je krenuo u akciju. Oprezno je prišao na desetak koraka od Forbesa i tiho ga dozvao.

– Ako se makneš, mrtav si, Forbese.

Revolveraš se trgao, ali se nije okrenuo.

– Pusti revolver na zemlju i pođi lagano unazad – dodao je. – Samo pođi i ne misli ni na šta drugo, mister.

Forbes je stajao mirno, nepomičan kao kamena statua. Onda je lagano ispuštio revolver i krenuo unazad preko ulice. Gas Starki ga je video i u čudu izvio obrve. Kada je spazio da njegov pajtaš nema revolver u ruci, doviknuo mu je:

– Šta to, do đavola, radiš, Forbese?

Pošto nije dobio nikakav odgovor, Starki je izvukao revolver i uperio ga u svoga druga. No, ni to nije delovalo na Forbesa koji je nastavio da se kreće unazad, sve dalje i dalje od zatvora.

I pre nego što se Starki odlučio za akciju, kroz tišinu se prolomio Holidejev glas.

— Pođi i ti za njim, Starki. Držim te na nišanu i obećavam da te neću promašiti!

Starki se trže. Posle prvog šoka obazreo se oko sebe izbuljivši oči u tamu i pokušavajući da razabere siluetu kojoj je pripadao glas. No, to nikako nije mogao da učini pošto je Holidej stajao zaklonjen u dovratku ulaza u trgovinu, ne želeći ništa da rizikuje.

Starki je sačekao da se Forbes nađe na liniji između njega i mesta odakle je glas dolazio, a onda je digao revolver i opalio. Pucnji su se prolomili kroz sanjivu tišinu ulice i njihov prodoran eho nošen noćnim povetarcem, razlegao se širom grada.

Dok Holidej je izašao iz zaklona i revolver koji je držao kratko je poskočio dva puta. Prvi hitac pogodio je Starkija u stomak, a drugi u rame. Od snage udara revolveraš se zateturio i okrenuo oko sebe, dok mu je revolver izleteo iz ruke i udarivši u prozor zatvora, proleteo kroz okno.

Vrata zatvora su se širom otvorila i na njima se pojavio Klab Pajri. Spazivši nepomičnog Forbesa sa rukama iznad glave, i sam je zastao kao ukopan.

— Odbaci revolver, Pajri — dobacio je Dok i njegov opori glas u tami noći delovao je poput ledenog praska. — Ne tražim tebe već tvog brata — dodao je.

Klab Pajri je instinktivno opalio u pravcu glasa i pretrčavši preko trotoara, hitro kleknuo u zaklon iza jednog

stuba nastrešnice. Dok je pucao dva puta, ali se Pajri na vreme sagnuo tako da je promašio. Sada je i on ustao i potrčao, nastojeći da dođe iza Forbesa i iskoristi ga kao zaklon. Znao je da mu od Pajrija preti glavna opasnost i da mora da ga likvidira što pre. Što je brže mogao, izbacio je prazne čaure i napunio revolver.

Uprkos mraku, Klab je primetio njegov pokret i pažljivo nanišanio. Bio je prilično precizan tako da je zrno očešalo Holideja po ramenu, a udar vazduha odbacio ga je nekoliko stopa unazad. Bacio se na pod, a odmah zatim drugi Pajrijevi hitac digao je gejzir prašine samo nekoliko santimetar od njegove glave. No, to ga nije sprečilo da se okrene, munjevito se uspravi i pripuca.

Misleći da je pogodio morskog neprijatelja, Klab Pajri je sišao sa trotoara i jurnuo prema protivniku i tako naleteo na Holidejeve metke. Prvi ga je pogodio u stomak tako da je zastao kao ukopan, još ne shvatajući šta se dešava. Stajao je tako, lica izobličeno od bola i mržnje pokušavajući nešto da kaže. No, još dva Holidejeva metka pogodila su cilj i on se savio gotovo do zemlje. Teturio se nekoliko sekundi, a onda se samo prevrnuo i stropoštao na tlo.

Za to vreme, Forbes je i dalje stajao nepomično i sa rukama podignutim uvis posmatrao scenu. Dok su se Holidej i Pajri obračunavali, on se malo pomerio ka trotoaru, proračunavajući svoje šanse da trkom stigne do zatvora u uletu unutra. No, videvši Holide-

jevu preciznost, bez razmišljanja je odustao. Naime, shvatio je da će se, ako bilo šta pokuša, pridružiti Starkiju i Pajriju, a to je bilo najmanje što je želeo.

Zato se okrenuo prema Doku i pogledao ga pravo u oči.

– Ne želim više da učestvujem u ovome, Lonsdejle.

Holidej opipa ogrebotinu na ramenu i odvрати.

– Reci mi kakav je Sigelov plan i kupićeš svoju slobodu, Forbese.

Ovaj odvрати ne oklevajući ni trenutka:

– Sigel će ostati zabarikadiran u salunu i čekati vas. Ostali su još Džejms Pajri i Brauni koji vas traže po gradu...

– Da li je još neko krenuo u potagu?

– Ne, samo ova dvojica.

– A šta je sa Kendalom?

– Mrtav je. Klab ga je ubio.

Dok mu je prišao sasvim blizu kako bi mogao da vidi revolverašev izraz lica. To je bilo dovoljno da mu poveruje.

– Ti nemaš nikakve neraščišćene račune sa mnom?

– Nemam. Ako sam i imao, promenio sam mišljenje – dodao je Brauni.

– Nemam ništa protiv vas, a ne želim više da imam bilo šta sa Sigelom...

– U redu. Imaš li konja?

– Gradska štala je puna konja.

– Onda uzmi jednog i odlazi. Ako te još jednom vidim u ovom gradu, ubiću te.

Forbes kratko klimnu glavom i hitro šmugnu u tamu žureći prema štali.

Za njega je to bio put u slobodu.

Dok se sada lagano šunjao prema salunu koristeći senku nadsteršnica. Mračna, mučna noć pritiskala je grad, a povetarac je tek pokatkad malo jače pomerio grane drveća. Holidej je znao da su ubice negde u blizini i da će ga verovatno napasti. A to je značilo skoro sigurnu smrt. Zato je trebalo da se osloni na svoj instinkt i nekako ih preduhitri ili pak izvuče na brisani prostor.

Ali šta da učini?

Još neko vreme je razmišljao, a onda mu je palo na pamet da bi nekako trebalo da izazove Džejmsa Pajrija na osvetu... ako je taj ubica uopšte sposoban za bilo kakvo osećanje. No, vredelo je pokušati.

– Pajri! – povikao je zatim i glas mu se prolomio u noćnoj tišini. – Znaj da je Klab mrtav i to od mog metka, Džejmse.

Noć je ostala nema – niko se nije javio niti se bilo šta čulo. Ipak, Džejms Pajri je dobro čuo Holidejeve reči pošto su se on i Brauni nalazili samo pedesetak metara dalje. Pre četvrt časa je čuo pucnjavu i pretpostavio da se njihov protivnik sudario sa jednom grupom tragača. Ako je Lonsdejl živ u šta se maločas uverio, onda je njegov brat zaista stradao. Da je živ, Klab mu ne bi dozvolio da se toliko dugo šepuri.

To saznanje strahovito ga je pogodilo, mada ne onako kako je Holidej očekivao. U stvari, umesto da ga vest

razjari i natera na nepromišljene postupke, ona je u njemu neočekivano izazvala strah. Prvi put posle jedno deset godina, hladnokrvni ubica je bio uplašen i pozeleo da pobjegne. Što dalje od prokletog Lonsdejla...

– Do đavola, Lonsdejl je ubio moga brata... – promrmljao je. – Ovde postaje vruće.

– Vruće ili ne, sačekaćemo ga da se pojavi, pa će dobiti svoje – dobacio je Brauni. – Baš kao što je Sigel naredio.

Ali Pajri je mislio drugačije.

– Vrag odneo Sigela! Ja odlazim! Imam mnogo unosnijih poslova nego da se bakćem sa jednim Lonsdejлом!

– Ne, bogami! – uzviknuo je Brauni i uperio mu revolver u grudi. – Ostaćeš sa nama, drugar. Kaša je zakuvana i poješćemo je zajedno!

To je bilo suviše i za Džejmsa Pajrija, punog gneva i muke proisteklih iz dugogodišnjeg potucanja oko granice. Procenio je svoje šanse i odmah shvatio da treba da promeni taktiku. No, cilj mu je i dalje stao isti: odlučio je da pobjegne.

– U redu – složio se. – Ali, dobro pazi! Lonsdejl je opasan i moramo ga prevariti. Ako se razdvojimo, imaćemo šanse da ga uhvatimo u unakrsnu vatru. Zato ti pođi levo, a ja ću desno.

Brauni se malo kolebao, ali već sledećeg trenutka začuo je nejasan šum i ugledao senku čoveka u pokretu. Okrenuo se prema njemu i to je iskoristio Džejms Pajri. Bez imalo griže savesti povukao je oroz pucajući Džensonu

Brauniju u leđa. Ovaj se grčevito trgao i poskočio napred oslonivši se na stub nastrešnice iza koje se skrivao. Želeo je očajnički da se okrene i uperi kolt u Džejmsa Pajrija, ali nije imao snage. A onda je grmnuo još jedan pucanj i Brauni je osetio tup, neodređen udar i svet oko njega kao da se potresao iz temelja. Video je samo komad asfalta ispred sebe i mrlju krvi koja je svakog trenutka bivala sve šira...

Džejms Pajri se lagano povukao prema salunu. Iako žalostan zbog smrti brata, bio je lukav i prepreden, odmah pomislivši da bi bilo loše napustiti grad bez Sigelovog novca. Kao iskusan čovek od oružja znao je da će Lonsdejl srediti Sigela, jer je ostao bez ikoga. Prema tome, pare mu više neće biti potrebne i zato bi bilo najbolje da ih on uzme.

Zbog toga je rešio da se vrati u kancelariju iza saluna i pokupi novac. To mu je bez problema pošlo za rukom, jer se u tami šunjao kao mačka. Tiho, da ga Sigel ne čuje, prošao je kroz hodnik. Kada je malo odahnuo, pružio je ruku kako bi dohvatio kvaku, ali onda je shvatio da su vrata samo pritvorena. Zato ih je pažljivo otvorio i ušao unutra. Oko njega je bio mrak, ali pošto je već jednom bio u istoj odaju, Džejms je lako došao do kase. Komadom šipke ponetim sa ulice razvalio je katanac, otvorio vrata i počeo da trpa novac u razdrljenu košulju. S vremena na vreme pažljivo je osluškivao da li se napolju čuje neko kretanje...

* * *

Kord Sigel je čuo iz hodnika lako grebanje i za tren prebledeo. Sav napet, lagano je podigao revolver, zgrabio Kerol za ruku i čvrsto je privukao k sebi. Hrabra devojka je pokušala da se otme, ali ju je on još čvršće stegao, prislonio joj cev kolta na potiljak i mrzovoljno procedio.

– Budi mirna i ništa ti se neće desiti! Ali ako ne poslušáš...mrtva si!

Nije završio, jer se Kep umešao pokušavajući da pomogne devojci i da joj do znanja da se Sigel ne šali.

– Učinite ono što vam kaže, mis Okšli – dobacio je opominjućim glasom.

Devojka je radoznalo pogledala krčmara čije se lice mutno presijavalo pri svetlosti jedine petrolejke koju je Sigel postavio na udaljeni kraj šanka. Zapazila je da Kep nije nimalo uznemiren pucnjavom i događajima koji su se oko njega odvijali. U stvari, izgledalo je da je krčmar iznad svega toga, kao da je isključen iz sadašnjosti.

Trgla se jer ju je Sigel povukao kroz otvor zastrt zavesom i ponovo zastao. Pažljivo je oslušnuo, ali nije čuo nikakav šum. Onda je spazio da su vrata na kancelariji otvorena, uperio Keroj revolver u grudi i prošaputao.

– Ako samo pustiš glasić, znaš da si mrtva, curo! Sada polako kreni napred.

Kerol oseti strah. Pretpostavila je da je Lonsdejl u poslovnici i da čeka Sigela kako bi se konačno obračunali. A ovaj bandit napreduje koristeći nju kao štit što može da iskoristi i... oz-

biljno naudi Lonsdejlu. A za to će ona, makar i nenamerno, biti odgovorna.

Zbog toga je ipak rešila da pokuša.

Snazno je povukla ruku, uspela da se istrgne i odgurne Sigela. Zatim je hitrim pokretom navukla zavesu i tako mu za trenutak presekla vidik. To je iskoristila da jurne prema vratima kancelarije, ali kada je došla blizu, u trenu je ugledala nepoznatog čoveka koji se, osvetljen slabom svetlošću iz hodnika, udaljavao od kase. Shvativši da to nije Lonsdejl, ustuknula je i pojurila prema izlaznim vratima. Razljučen ovakvim ponašanjem, Sigel je zapucao čim se iskobeljao iz zavesese.

Sva u panici, ona se bacila prvo na jednu a onda na drugu stranu, prvi put pomislivši da može da strada. A onda je začula Kepov glas.

– Pusti je na miru, Sigele!

Ovaj se okrenuo, lica izobličienog od besa.

– Šta je sada? Misliš li da mi naređuješ, Kepe?

– Ne želim da bude povređena – dobacio je krčmar hladno. – Zato se vrati ovamo.

Sigel je odbrusio nešto pogrdno i ponovo pogledao niz hodnik. I šta se desilo? Zbunjen i iznenađen, ugledao je pred sobom Džejmsa Pajrija koji je stajao tu i zurio u njega.

– Pajri, šta ti, do đavola, radiš tu? – dobacio je nestrpljivo.

Umesto odgovora, Pajri je podigao revolver i opalio. Metak je pogodio Sigela u glavu i odbacio ga nekoliko koraka unazad. Utom je i Kep izašao iza šanka i pripucao. Kuršum je prole-

teo kroz mutno obasjan hodnik i zario se i vrata koja je devojka maločas zatvorila. Proklinjući krčmara i njegovu neočekivanu reakciju, Džejms Pajri se priljubi uza zid.

Pogođen u glavu, nekada veliki Sigel je sada nepomično ležao na podu. Videvši kako je prošao, Kep je prišao, uhvatio ga za ramena i odvuкао blizu stolova za karte. Kada je video da mu puls još radi, namestio ga je u sedeći položaj i naslonio na šank. Ali, život je lagano isticao iz Korda Sigela i uskoro je vođa bandita ličio na nepomičnu statu. Za njega je sve bilo gotovo.

Džejms Pajri je stajao u tami koridora osećajući kako mu se sa čela sliva znoj straha. Pogodio je Sigela i to je bilo dobro. Ali, sada se u sve umešao Kep, a on na to nije računao. Znao je, takođe, da će pucnjava privući Lonsdejla koji je možda već napolju, čuči u zasedi i čeka ga. Stojao je tako ne znajući kojim putem da krene, iako je mu je bilo jasno kako je krajnje vreme da se izgubi iz saluna.

Ipak se osmelio da pođe. Lagano je prošao kroz hodnik, opipao jabučicu brave i polako je pritisnuo. No, ništa se nije pomerilo. Probao je još jednom, ali vrata su bila zaključana. Bio je zbunjen. Video je da je devojka tuda izjurila napolje, ali nije pretpostavljao da će biti toliko prisebna i setiti se da ih zaključa za sobom.

– Sto mu gromova... – progundao je ljutito i nastavio da se šunja kroz hodnik. Znoj mu se sada obilno slivao niz lice i vlažio okovratnik košulje. Proklinjao je sebe što se doveo u taj bezizla-

zan položaj, ali je istovremeno bio rešen da se probije. Stigavši do zavesa, za tren je provirio i ugledao Kepa sa oružjem u ruci. Naravno, krčmar ga je spazio i odmah pripucao: odvratio mu je reda radi i ponovo se povukao.

– Za tebe bi bilo najbolje da izađeš sa rukama dignutim uvis, Pajri! Dosta si ubijao u ovom ili u drugim gradovima!

– Ućuti, prokletniče! – odbrusio je ljutito. No, čuvši Holidejev glas koji je dolazio sa bočne strane saluna, Pajri se trgao i priljubio uza zid.

– Šta se događa unutra, Kepe?

– Sigel je pogođen, a Pajrija sam uhvatio u hodniku – odvrati ovaj.

Bandit oseti kako ga obuzima bes.

– Čuješ li me, krčmaru, ne mešaj se u ovo. Tebi nisam ništa učinio.

– Ja sam se odlučio, Pajri – odvrati Kep odlučno. – Izađi sa podignutim rukama kao što sam i rekao.

Bandit nije odgovorio, ali se zato spolja ponovo začuo Holidejev glas.

– Otvori bočna vrata, Kepe.

– Otvorena su, Lonsdejle.

Za to vreme Pajri je pokušao jedino što mu je preostalo požurio je nazad do Sigelove kancelarije i stao odmah iza vrata. Trenutak kasnije, začuo je kako su se bočna vrata na salunu otvorila, a zatim i šum gipkih koraka.

– Preostao je samo Pajri – čuo je kako Holidej govori. – Hoću njega.

– Imate ga, Lonsdejle. Jedva sam uspeo da spasem Kerol da ne bude pogođena.

– U redu. Sada se sagnite iza šanka i ostanite tu.

– Poslušaću vas, ali još nešto: Pajri može da koristi Sigelovu kancelariju kao sklonište, ali ne može da izađe napolje jer je prozor zatvoren rešetkama.

– Znam to – odvrati Holidej. – U svakom slučaju, hvala na obaveštenju.

Pajri je čuo njihov razgovor i požurio do prozora. Sto mu gromova, potpuno je zaboravio na rešetke! Snažno ih je prodrmao, ali bez rezultata. Znao je da ništa neće promeniti situaciju i sipajući kletve u sebi, pošao do vrata i provirio želeći da baci pogled ka zavesi. Neko vreme tkanina je bila potpuno ravna, a onda se zatalasala što je izazvalo njegovu automatsku reakciju. Naime, bandit je zapucao ni ne sluteći da je to Holidej namerno učinio kako bi ga naterao da se oglasi.

– Zna da je uhvaćen u klopku – dobacio je Kep.

Holidej je ćutao i mirno stajao pored zavesa proveravajući revolver. Po Kepovom mišljenju, ishod situacije bio je u njegovim rukama. Hladan i samouveren, taj čovek koji se uhvatio u koštac sa gomilom revolveraša, stajao je i čekao svoj trenutak, promišljen, odmeren i beskrajno tih. Za Džejmsa Pajrija je to bio kraj puta, a za njega kraj jedne etape, ostvarenje cilja i ispunjenje obećanja.

– Šta je sa ostalima? – upitao je Kep.

– Forbes je odjahao, Starki i Klab Pajri su mrtvi. Tamo pozadi leži mrtav Brauni koga je Džejms Pajri ustrelio leđa – odvratio je muklo.

– Ah, tako – prokomentarisao krčmar. – To znači da je grad potpuno očišćen od šljama.

Dok se u sebi složio sa njim i ponovo prišao zavesi. Znao je da je njegov trenutak došao. Nije se bojavao za svoj život, to nikako. Jedino ga je brinula mogućnost da će stradati, a da u tom slučaju ubica neće biti dostojno kažnjen.

Ponovo je pomerio zavesu i ovoga puta Džejms Pajri je u nju ispalio tri hica. Holidej izusti kletvu, svestan da su sada njegove šanse da priđe blokiranom Pajriju veoma male. Ali, morao je da pokuša. Naravno, pre toga bi bar jednom trebalo da ga pozove da se preda.

– Pajri, odbaci oružje i predaj se! Jamčim ti pošteno suđenje!

– Idi bestraga! – odbrusio je bandit i svoje reči propratio bujicom gnusnih psovki. Odmah posle toga sledilo je još nekoliko hitaca i Dok se ponovo pomerio u stranu.

On i Kep neko vreme su se ćutke posmatrali. Nisu ni primetili da obojica svaki čas skreću pogled prema Sigelovom telu koje je nepomično ležalo pored šanka.

Iskusni krčmar kao da je pročitao Dokove misli.

– Mislim da treba to da uradite, Lonsdejle.

Holidej podiže pogled.

– Na šta to mislite, Kepe?

– Na to da je ovaj prokletnik nesrećio nebrojeno mnogo ljudi i da ne treba da se dvoumite. Uzmite ga kao štit i dokrajčite poslednjeg ubicu.

Dok se osmehnu i klimnu glavom.

Posle toga sve je išlo brzo. Holidej je dohvatio Sigela sa poda, obuhvatio ga jednom rukom i vukući ga tako, doveo ga do otvora zakriljenog zavesom. Sada nije čekao, već je stupio u hodnik.

Naravno, Pajri je odmah pripucao, meci su se zarivali u beživotno Sigelovo telo. Međutim, Dok je lagano išao napred. Nije odgovarao na paljbu znajući da će bandit ispucati šaržer i da će morati da napravi pauzu kako bi ponovo napunio revolver.

To se ubrzo i dogodilo i Pajri se povukao u dubinu kancelarije hitro vadeći metke iz opasača. Tek što je zatvorio napunjen magacin, čuo je kako Dok spušta Sigelovo telo na pod. Okrenuo se da ga dočeka, lica duboko izbrazdanog borama straha, sa čudno hladnim ukusom jeze u ustima, dišući vrelin dahom u skućenoj prostoriji čiji su ga zidovi podsećali na grobnicu. Iza njega su bila otvorena vrata kase, dok je u košulju još uvek imao pregršt zgužvanih novčanica.

Holidej je prilazio lagano, čvrsto stežući dršku revolvera. Oštar pogled njegovih čeličnoplavih očiju počivao je na otvoru vrata koji je bio sve bliže. I kada je konačno stigao, zastao je ugledavši Pajrija ispred sebe. Pa bandit je bio tako blizu, skoro nadohvat ruke! Ili mu se tako pričinilo...

Holidej je opalio, a skoro istovremeno je potegao i Pajri. Pošto ga je Dokov kuršum prvi dotakao, banditova ruka je zadrhtala i njegov hitac je promašio cilj. Ali, Holidej je bio pre-

cizan; tane teškog kalibra, odnelo je Pajrija prema kasi, a zatim ga bacilo na otvorena vrata. U samrtnom grču bandit se sapleo i svom težinom pao na kasu udarivši čelom o ivicu metalnog trezora. Kratko je jauknuo i bez reči se srušio na pod.

Holidej mu je prišao misleći da je mrtav. Onda je lagano upalio petrolejku i još jednom osmotrio banditovo lice. U istom času se začuo bolan uzdah i Pajri je otvorio oči.

– Ti si ubio malog Bredšoua? – upitao je Dok hladno.

Pajri ga je nekoliko minuta zbunjeno posmatrao, teško dišući.

– Nije...nije trebalo da se meša....

To je bilo poslednje što je bandit izgovorio. Već sledećeg trenutka glava mu je klonula. Bio je mrtav.

Dok ga pogleda i sa nekim gađenjem okreće glavu. Sol Bredšou je bio osvećen i njegov zadatak izvršen. Teškim korakom se vratio u salun.

– Znao sam da ćete ga srediti, Lonsdejle – dobacio je Kep radosno. – Dakle, sve je gotovo?

– Tako izgleda.

– Hm... ovaj grad će konačno moći da odahne.

– Drago mi je.

– Nego... ja polažem pravo na salun, Lonsdejle. Računam da sam ga zaradio za ovo vreme dok sam radio za Sigela. Inače, ostalo možemo podeliti i...

Holidej podiže ruku.

– Mene ništa ne interesuje. Podelite sa onima koje je Sigel opljačkao.

– Ali... kako?

– Ja nastavljam dalje.

Kep ga zbunjeno pogleda.

– Kako... Pa tek sada ne morate. Ovde... ovde možete ostati koliko god želite, Lonsdejle. Vi ste se jedini suprotstavili Sigelu i dali ljudima primer. Mnogi su to primetili samo nisu imali priliku da kažu...

– A šta to?

– Pa... – vrpolio se Kep – takav sposoban i hrabar čovek mogao bi da bude glavni u gradu. Šerif nas je napustio, a vi ste naj...

– Vi ste simpatičan i drag čovek, Kepe, ali bez obzira na to, ja odlazim. Mesto me ne drži i moram dalje. Samo ću vas nešto zamoiliti.

– Kažite, Lonsdejle.

– Želeo bi da se pobrinete za to da Kerol dobije deo Sigelovog novca. Ona je draga devojka i zaslužuje svaku sreću.

Kep klimnu glavom.

– To je tačno, ali ja mislim da bi trebalo...

– Ne bih voleo da objašnjavam, jer je suviše komplikovano. Samo mi obećajte da ćete se pobrinuti za Kerol.

– Da, da, ne brinite. I što pre zovite grobara! – dobaci Dok izlazeći. – Ovih se treba što pre rešiti – dodao je i rukom dodirnuo šešir u znak pozdrava.

– Laku noć, Kepe! Vidimo se!

I pre nego što je krčmar uspeo bilo šta da mu kaže, već je izašao na ulicu i žurno se uputio prema hotelu. Kada se našao na spratu, za trenutak je zastao ispred Kerolinih vrata. Tanak mlaz svetlosti govorio je da je

devojka tu, mada se iznutra nije čuo nikakav šum. Tek tada je primetio da vrata nisu zatvorena i lagano ih gurnuo.

– Uđite, mister – pozvala ga je tiho.

– Želim da vam zahvalim još jednom.

– Nemojte da se zahvaljujete, mis Oksli – odvratio je ulazeći. – Sticaj okolnosti je hteo da se sve ovako odigra. Ipak, drago mi je što sam vas video pošto sutra putujem.

– Putujete... – prozborila je Kerol i sa njenog lica nestalo je i poslednje kapi krvi. Oči su joj se izdajnički ovlažile, a izraz ogromnog razočarenja nije se mogao sakriti. Pomatrala ga je kao da ne shvata do kraja ono što je rekao, dok joj je oči lagano senčila ogromna, duboka tuga.

Mahinalno, ne razmišljajući šta čini, Dok je pružio ruku i obgrlivši je oko pasa, privukao je k sebi. Ona se izvila kao mačka i okrenuvši se prema njemu, za tren skupila ruke u pesnice. Onda je jednostavno klonula na njegova snažna ramena i samo trenutak kasnije, čvrsto ga obgrlila oko vrata. Njene reči pretvorile su se u nerazumljiv šapat koji su prekidali Holidejevi strasni muški poljupci.

A onda se svet okrenuo oko nje i činilo joj se da je nešto diže i nosi, nosi...

* * *

Diližansa se zaustavila u oblaku prašine, uz gromki povik grlatog vozara. Odmah zatim, vrata su se otvorila i iz kola su počeli izlaziti prašnja-

vi putnici. Jedan od njih, mršav čovek u prugastim pantalonama i crnom sakou, sklonio se u stranu da propusti drugog putnika, koji se spremao da uđe u diližansu. Ugledavši njegovo lice, mršavko se zabezeknu i zbunjeno odmeri nekolicinu građana koji su se tu našli.

– Gle, gle.. – promrmljao je kao da se iščuđava. – Nisam ni znao da sam došao u tako znamenito mesto!

– Naravno, mister – mahinalno je odvratio Kep koji se tu našao. No, već sledećeg trenutka se okrenuo prema mršavom i upitao. – A po čemu mislite da je ovo mesto znamenito?

– Ako u nekom gradu nađem na znamenite ljude, onda smatram da je i samo mesto znamenito.

Kep se tek sada začudio.

– Kakve znamenite ljude? – pitao je. Mršavi ga sa nevericom odmeri.

– Kakvo pitanje, mister? Nećete mi valjda reći da niste znali kako je ovaj čovek koji je upravo ušao u diližansu čuveni Holidej?

– Holidej? Mislite na pustolova Doka Holideja? – zabezeknuto će Kep.

– Da, baš na njega – potvrdi čovek i pogleda prema diližansi koja se udaljavala.

– Nedodirljivi Holidej! Nikada ne znaš gde će da iskrсне!

KRAJ

*Svim čitaocima
želimo srećne Novogodišnje
i Božićne praznike*

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLESKO-SRPSKI**
rečnik omogućuje
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**250
dinara**

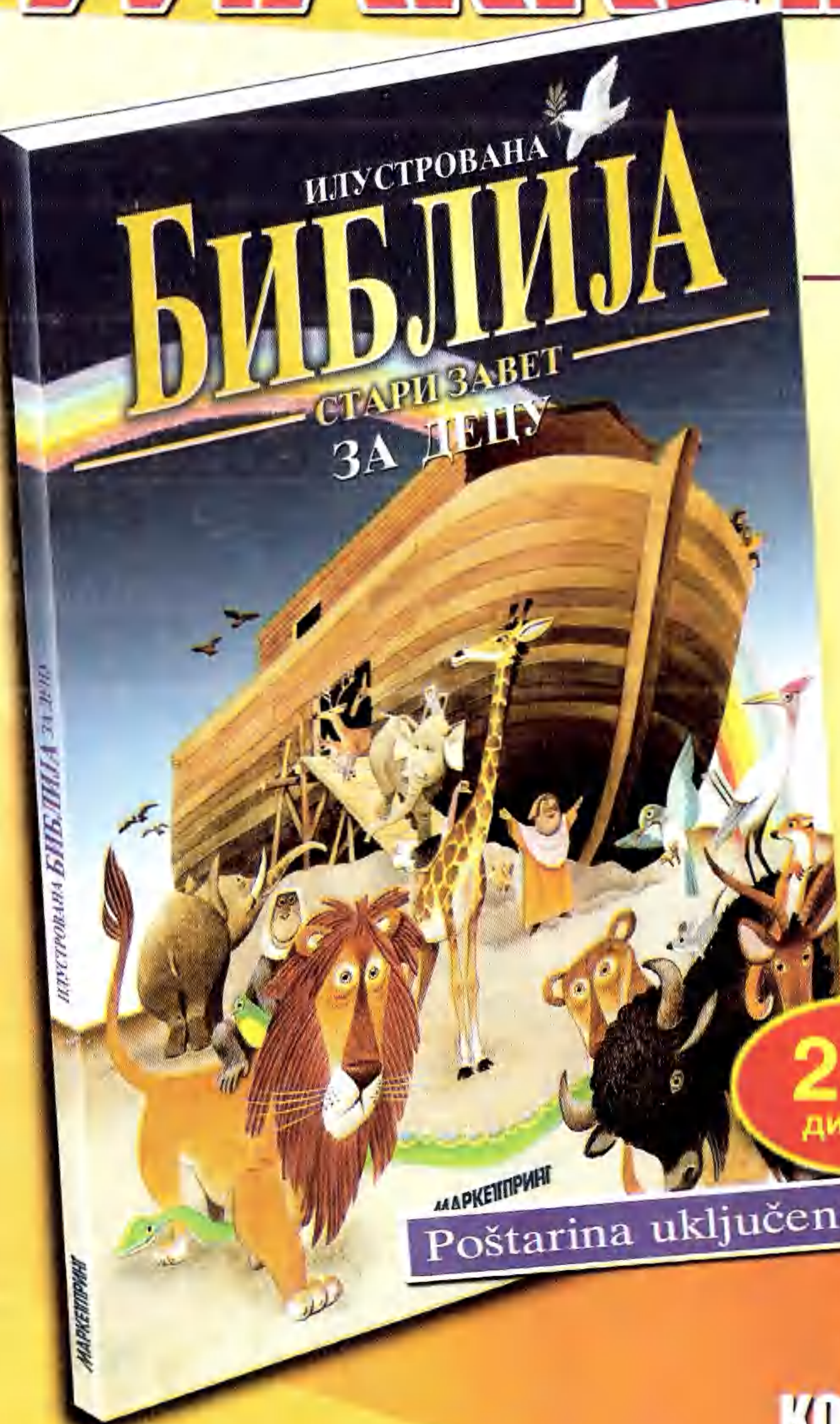
**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:
telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net
21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

MARKETPRINT
Poštarina uključena u cenu!

**80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM**

Detaljnije informacije:

Telefon 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

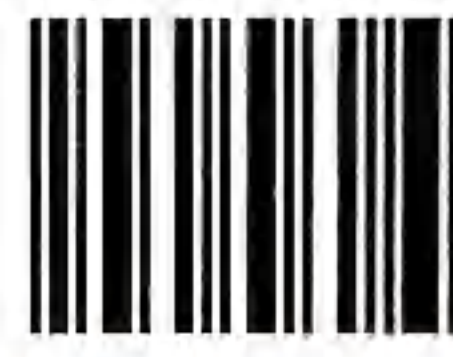
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

00403

9 770353 000002